

XXVIII. évfolyam, 3. szám
2023. Nyári szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

TALÁLKOZTUNK
FERENC PÁPÁVAL

INTERJÚ
DRAGONITS
MÁRTA BELSŐ-
ÉPÍTÉSSZEL

KÉZ A KÉZBEN

A FRONTVONAL
ÉLETE ÉS
CSODÁI

GYEREKKUCKÓ

PAP-DIAKÓNUS-SZÜZEK-TEMPLOM:
SZENTELÉSEK AZ EGYHÁZMEGYÉBEN

Ez történt egyházmegyénkben

Találkoztunk Ferenc pápával

Püspöki látogatások

Rohozsán József diakónusszentelése

Szűzek szentelése

Templomszentelés Pálgykomorócon

Holotyuk Jurij papszentelése

Karításdolgozók Jelkinapja

Papi lelkipályakör

A TARTALOMBÓL:

A szabadság időszakát is szenteljük Istennek.....	3. o.
Imaoldal.....	4-5. o.
Mária-ünnepek.....	6-8. o.
Találkoztunk Ferenc pápával.....	9-12. o.
Holot yok Jurij papszentelése.....	13. o.
Püspöki látogatások.....	14. o.
Diakónusszentelés.....	15. o.
Szűzek szentelése.....	16-17. o.
Templomszentelés.....	18-19. o.
Interjú Dragonits Márta belsőépítésszel.....	20-21. o.
Beszélgetés a beregszászi Szent Anna Karitás z vezetőjével.....	22-23. o.
Papi lelkigyakorlat Szinyákon... ..	24-25. o.
Ifjúsági lelkigyakorlat.....	26. o.
Tavaszi kirándulás Husztra.....	27. o.
Virrasztás a békéért.....	28. o.
Világi Kamillianus Családok találkozója és nagygyűlése.....	29. o.
A Nemzetközi Katolikus Bizottság a Cigányokért éves találkozója.....	30. o.
A frontvonal élete és csodái.....	31. o.
Mikola Bjelicsev MIC írása.....	32. o.
Kéz a kézben.....	33. o.
Emlékezés Bohán Béla atyára... ..	34-36. o.
Rövidhírek.....	37-39. o.
Gyerekkuckó.....	40-41. o.
Hirdetések.....	42. o.
Mese.....	43. o.

Lapunk megjelenését támogatta:

Új Hajtás

**A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja
Szerkesztőbizottság:**

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Molnár Mária Katalin (főszerkesztő),
Fehér Rita, Popovicsné Pajojtay Márta
(szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Halada Katalin, Gyürki András

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: sajto.mrpk@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült:

СП ТЗОВ "Полі", Lemberg

1400 példány

A szabadság időszakát is szenteljük Istennek!

Nyáron – talán mondhatjuk – új szakasz kezdődik az életünkben. A gyerekek, a diákok számára lehet ez a pihenés időszaka. A felvételizőknek lehet az izgalom időszaka, sokszor a munkáé is. A felnőttek számára a nyár gyakran több munkával járhat, mint máskor. A szülőknek, akiknek a gyereke évközben iskolába, óvodába jár, most külön feladat megoldani a gyermekfelügyeletet.

A Bibliában azt látjuk, Isten előírja az ember számára, hogy hat napot dolgozzon, egy napot pihenjen. Az Úr napján, a hetedik napon pihenjen meg. Az Ószövetségben ez a Sabbat – a hetedik nap volt. Később a keresztények, Jézus feltámadására emlékezve, a vasárnapot kezdték el hetedik napként ünnepelni.

A kereszténység első három századában a keresztények vasárnap nagy áldozatok árán megünnepelték az Úr feltámadását, de nem tudták megtartani a pihenőnapot, mert dolgozniuk kellett. Valaki esetleg azt gondolhatja, hogy a vasárnap lényege abban áll, hogy nem szabad dolgozni. Az Egyház leginkább három dolgot emel ki a vasárnapkal kapcsolatban.

Időt szánni Istenre, azaz elmenni a templomba, többet imádkozni, Bibliát olvasni.

Időt szánni a családra: idetartoznak a barátok, az ismerősök is.

Időt szánni a személyes pihenésre.

Ha az ember ezt a három dolgot megteszi, akkor nem jut ideje mást tenni, például dolgozni. A hat nap munka egy nap pihenés ritmusa az ember számára azért fontos, hogy ne fáradjon ki, egészséges maradjon, meglegyen a jó kapcsolata Istennel és az embertársaival.

Az Ószövetségben Isten azért parancsolja a heti egy pihenőnapot, hogy ne váljunk rabszolgává, mégpedig a munka és a pénz rabszolgájává. Erre a ritmusra fontos odafigyelni nemcsak heti, hanem éves szinten is. Éves szinten is legyen olyan időszak, amikor pihenünk. Az Ószövetségben, a Levitik könyvének 25. fejezetében azt olvassuk, hogy hat éven keresztül kell bevetni a földet, a hetedik évben pedig azt enni, amit a föld magától terem.

Sokan mondják, hogy nincs idejük heti egy napot pihenni, nincs pénzük elmenni szabadságra, mert dolgozniuk kell. Amikor a heti egy nap pihenőidőről van szó, nem az a kérdés, hogy van-e időnk egy napot pihenni, hanem az, hogy akarunk-e a hetünkből egy napot Istennek szentelni? Mi Isten gyermekei vagyunk. Ő azért akarja a megpihenésünket, hogy ne fáradt, szenvedő, hanem boldog gyermekei legyünk ebben a világban! Ne a munka rabszolgái, hanem Isten szabad gyermekei legyünk!

Ugyanez érvényes az éves szabadságra is. Nem feltétlenül szükséges drága nyaralást keresni. Már az is elég, ha egy ideig nem dolgozunk, otthon vagyunk, imádkozunk, időt szánunk egymásra, megújítjuk kapcsolatainkat Istennel, családtagjainkkal, s közben személyesen is megpihenünk. Ez az éves szabadság lényege! Ahogyan a vasárnapot, úgy a szabadság időszakát is szenteljük Istennek!

Isten által megáldott nyarat kívánunk mindenkinek!

Pogány István atya, munkácsi plébános

Dietrich Bonhoeffer¹ imája

Áldó hatalmak oltalmába rejtve
Csak várjuk békén mindazt, ami jó.
Mert Isten őriz híven reggel, este,
Ő hű lesz, bármit hozzon a jövő.

Ha gyötri, bántja szívünket a régi,
És múlt napoknak terhe ránk szakad,
Megrettent lelkünk vigaszodat kéri,
Mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.

S ha szenvedések kelyhét adod inni,
Mely színig töltött, keserű s nehéz,
Te segíts békén, hálával elvenni,
Hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!

És ha az úton örömet adsz nekünk,
Ha szép napod ragyogva ránk nevet,
Biztasson, intsen sok nehéz emlékünkt,
Hogy életünket szenteljük neked!

A csend köröttünk mélyen szerteárad.
Hadd halljuk azt a tiszta éneket,
Amely betölti rejtett, szép világod,
Hol téged dicsér minden gyermeked!

(Evangélikus Énekeskönyv, 1982)

Nagy Szent Gertrúd² imája az Oltáriszentséghez

Üdvözlégy, áldott légy, ó legszentebb Oltáriszentség! Any-
nyiszor, ahány csillag van az égen, szikra a tűzben, por a
levegőben, vízcsepp a tengerben és homokszem a földön!

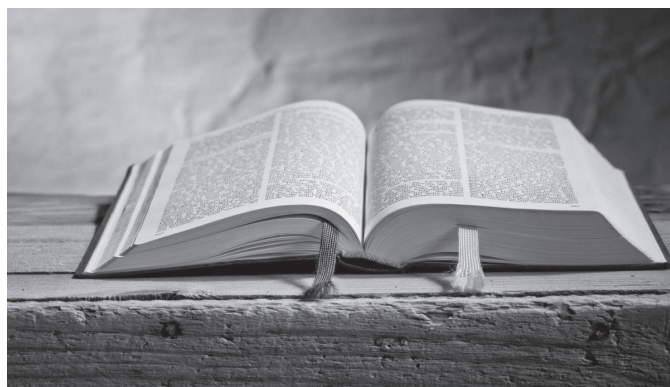
Légy áldott annyiszor, ahány virág van tavasszal, gyü-
mölcs nyáron, hulló falevél ősszel, hópehely télen s ahány
teremtény van az égen és a földön! Méltó vagy erre én Is-
tenem, aki a kenyér és bor színe alá rejtőzöl. Üdvözlégy, ál-
dott légy, ó legszentebb Oltáriszentség, annyi dicsérettel,
amennyit csak minden angyal és minden ember műveivel és
cselekedeteivel, szívének vágyával, agyának gondolatával,
kimondott szavaival zengeni tud. Méltó vagy erre én Istenem,
aki szent testeddel és véreddel táplálsz bennünket.

Üdvözlégy, áldott légy, ó legszentebb Oltáriszentség! Any-
nyi dicsérettel, amennyit a Szentháromság mindenhatóságá-
val létre tud hozni, bölcsességével magába tud fogadni, tudá-
sával el tud ismerni s szeretetével kíván és akar, mindenütt,
mindig, örökkön örökké! Méltó vagy erre én Istenem, aki eb-
ben a szentségben nemcsak emberséggel, hanem Istensé-
ggeddel is egyesülni akarsz velünk!

(Szemerjay Kovács Dénesné fordítása)

Eusebius³ püspök imája

Ó Istenem, add,
hogy ne legyek egy embernek se ellensége,
de legyek barátja annak, ami örök és maradó!
Hogy soha ne tervezek rosszat mások ellen,
és ha velem esik meg ez, úgy meneküljek meg,
hogy ne sértsem meg azt, aki ilyet akart velem tenni!
Hogy csak a jót szeressem, keressem és el is érjem!
Hogy mindenki boldogságát kívánjam és
senkiét ne irigyeljem!
Hogy soha ne várjak arra, hogy mások feddjenek meg,
ha valami rosszat mondtam vagy tettem,
hanem magam feddjem meg magamat,
míg meg nem javulok!
Hogy soha ne arassak olyan győzelmet,
amely fájdalmat okoz nekem vagy ellenfelemnek!
Hogy újra megbékítsem a barátokat, ha haragusznak,
hogy erőm szerint segítssek mindenkinek, aki rászorul!
Hogy soha ne tegyem ki egyetlen barátomat sem
a veszélynek!
Hogy becsüljem önmagamot!
Hogy mindig megszelídítsem azt,
ami bennem dühre képes!
Hogy soha ne szóljak arról,
hogy valaki rossz vagy rosszat tett,
hanem keressem a jó embereket és az ő nyomukba járjak!

Lectio Divina

Az ima lelkünk sóhaja, egész lelki életünk oxigénje, Isten
iránti szeretetünk kifejeződése, minden tevékenységünk haj-
tóereje. Sokféle módja van az imának, sokféle módon tudjuk
táplálni lelkünket, hogy kapcsolatunk Istennel élő és gyümöl-
csöző legyen. Ennek egyik módja a Szentírás olvasása. De

nem mindegy, hogyan olvassuk Isten Igéjét, hiszen a Biblia nem egy regény, nem is elbeszélő költemény, bár műfaját tekintve sokszínű, hanem Isten hozzánk intézett Szava.

A „lectio divina” (lat. isteni olvasás), vagyis a Szentírás imádságos olvasása egy módszer, mely segít Jézus Krisztusra, az ő szavaira figyelni, hogy a Szentlélek vezetésével megerősödjünk hitünkben, azt a hétköznapiak útvesztőiben ne feledjük, sőt, magunk és mások javára kamatoztassuk.

Szent Domonkos – akiről kortársai feljegyezték, hogy kilenc módon imádkozott – a következő módon olvasta a Bibliát, vagyis gyakorolta a *lectio divina*-t: „Szent Atyánk, Domonkos még más szép, magasztos és nyíltszívűen őszinte imádkozási módot is ismert, amelyet mindenekelőtt a zsolozsmát vagy a közös asztali áldást követően gyakorolt. Lélekben megfontoltan, egyidejűleg mégis felbuzdultan azoktól az isteni ígétektől, amelyeket éppen az előbb a kórusban vagy az ebédlőben énekeltek, sietve valamely magányos helyre húzódott vissza és teljes lelki odaadással egy cellában vagy együtt összeszedetten és Isten jelenlétében leült olvasni és imádkozni. Miután keresztet vetett magára, nyugodtan ült egy felütött könyvvel a kezében; így olvasott és hagyta, hogy az olvasottak gyengéden megmozgassák a kedélyét, hassanak lelkületére. Mintha magát az Urat hallotta volna hozzá szólani, mint ahogyan a zsolnártban is olvashatjuk: „Figyelmezni akarok arra, mit szól az Úr, az én Istenem bennem...” (Zsolt 85,9)⁴

A Szentírásnak ezen imádságos megközelítési formáját, melyet az első századoktól alkalmaz az Egyház, a II. Vatikáni Zsinat hozta közel Isten népéhez. A II. Vatikáni Zsinat Dei Verbum dokumentuma a Szentírás imádságos olvasására, a *lectio divina*ra hív mindenkit: „a Szentírás olvasását imádságnak kell kísérnie, így lesz belőle beszélgetés Isten és ember között; mert »amikor imádkozunk, Őhöz beszélünk, és

amikor az isteni kinyilatkoztatást olvassuk, Őt hallgatjuk.«” (DV 25)

Mi tehát a *lectio divina*? A Szentírás imádságos olvasása, a lélek táplálkozása Isten igéjének olvasásával. Hiszen tudjuk, „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden tanítás is, amely az Isten szájából származik.” (Mt 4,4)

A *lectio divina* a szöveg olvasásával, a lectióval kezdődik, mely fölveti a szöveg hiteles megismerésének kérdését: mit mond a bibliai szöveg önmagában? Enélkül az a veszély fenyeget, hogy a szöveg mentségül szolgál arra, hogy soha ne lépünk ki saját gondolatainkból. Az olvasást követi a meditáció erről a kérdéstről: mit mond a bibliai szöveg nekünk? Ezen a ponton mindenkinek személy szerint, de úgy is, mint egy közösség tagja, engednie kell, hogy a szöveg megérintse, és kérdéseket vessen föl, hiszen nem a múltban elhangzott, hanem a jelenben hangzó szavak szólnak hozzánk. Ezután érkezünk el az oratiohoz, az imádsághoz, mely erre a kérdésre felel: mit mondunk mi az Úrnak válaszul az Ő Szavára? Az imádság mint kérés, közbenjárás, hálaadás és dicséret, az első mód, amellyel a Szó megváltoztat minket. A *Lectio Divina* a kontemplációval zárul, melyben Isten ajándéka az Ő szemével nézzük és ítéljük meg a dolgokat, s föllesszük magunknak a kérdést: a gondolkodás, a szív és az értelem milyen megtérését várja tőlünk az Úr?⁵

Ez a négy állomás – olvasás, elmélkedés, szemlélődés, imádság – kiegészül még két állomással, a megosztással és a cselekvéssel, melyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy lelki tapasztalatunk teljes, gyümölcsöző, Isten szentháromságos arculatát visszatükröző lehessen.

A *lectio divina* főbb állomásai tehát: 1. A szöveg figyelmes, csendes olvasása (*lectio*), hogy annak szó szerinti üzenetét megértsük. 2. Elmélkedés (*meditatio*): mit mond nekünk a bibliai szöveg? 3. Szemlélődés (*contemplatio*): a szentírási szakasznak, mint Isten ajándékának szemlélése, átélése és ünneplése. 4. Imádság (*oratio*): személyes válasz az Úr szavára; 5. Megosztás (*condivisio*): a szövegben felfedezett örömhír megosztása, továbbadása másoknak. 6. Cselekvés (*actio*): Isten elolvasott, átmélkedett, megünnepelt szavának tettekre váltása életünkben, ami megtérésre ösztönöz (vö. Mt 7,24).⁶

Az imádság erejét egy nagy misztikus így fogalmazta meg: „Az ember teljes odaadással végzett imádságának nagy ereje van. Az elkieseredett szívet gazdaggá teszi, a balga szívet bölccsé, a félénk szívet merésszé, a gyöngye szívet erőssé, a kihűlt lelket lángolóvá. A nagy Istent behúzza a kicsiny szívbe, az éhes lelket fölvezeti Isten teljességébe.”⁷

¹Dietrich Bonhoeffer (1906–1945) evangélikus lelkész, teológus, a második világháború alatti német ellenállás támogatója és vértanúja

²Szent Domonkos 9 imamódja, domonkosok.hu

³Eusebius (Palesztina, 263 – Caesarea, 339) a palesztinai Caesarea püspöke, teológus és egyháztörténész

⁴Nagy Szent Gertrúd (1256–1301/1302)

középkori misztikus, bencés apáca

⁵XVI. Benedek pápa írása alapján, jezsuita.hu

⁶lectiodivina.hu

⁷Magdeburgi Mechtild, ciszterci szerzetesnő (1207–1282)

Mária-ünnepek

A nyár is bővelkedik Mária-ünnepekben: Sarlós Boldogasszony (július 2.), Kármelhegyi Boldogasszony (július 16.), Havas Boldogasszony (augusztus 5.), Nagyboldogasszony (augusztus 15.), Boldogságos Szűz Mária királynő (augusztus 22.).

SARLÓS BOLDOGASSZONY – JÚLIUS 2.

„Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. (...) Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!”

A négy evangélista közül Lukács írja le a Sarlós Boldogasszony ünnepeként ismert eseményt, Mária látogatását Erzsébetnél. Az öröndetes rózsafüzér második titka áll e jeles nap középpontjában – „Akit te, Szent Szűz, Erzsébetet látogatván méhedben hordoztál”.

A középkorban vigiliája és nyolcada volt. Az egyházi ünnep viszonylag későn, csak a XIII. században, a ferencesek révén terjedt el; 1389-ben vált egyetemessé az Egyházban.

Az ünnepnap elnevezése népi eredetű, Sarlós Boldogasszony a búza érésének, az aratásnak is napja. Mivel az egyházi ünnep egybeesett az aratás kezdetével, a népnyelv sarlós jelzővel illette. A népi gondolkodás összekötötte a szakrális ünnepet a mezei munkáival, a Szűzanya áldását kérték a termésre, az aratók munkájára. Szokásaiban gazdagon megmutatkozik a magyar nép Szűz Mária-s lelkülete.

KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY - JÚLIUS 16.

A Szentírás több helyen megemlékezik a Kármel-hegyről, ahol Illés próféta élt és védelmezte a hit tisztaságát (1Kir 17-19). Az egyházatyák a hegyet szépsége, termékenysége, ősisége, Illés győzelme miatt Szűz Mária jelképének látták. Sok remete élt a hegyen, majd a 12. században rendet alapítottak itt azzal a céllal, hogy a Szűzanya oltalmában szemlélődő életmódot folytassanak. A Kármelhegyi Boldogasszony tiszteletét azok a szerzetesek hozták magukkal Európába, akik a szaracénok elől menekülve kényszerültek elhagyni ősi remetességüket. Édesanyjuk, védasszonyuk ünnepét 1376/78-tól ülik a kármeliták. Pápai jóváhagyást az ünnep megtartására V. Sixtustól kaptak 1587-ben, majd az emléknapot XIII. Benedek 1726-ban terjesztette ki az egész egyházra.

HAVAS BOLDOGASSZONY - AUGUSZTUS 5.

A legenda szerint a Santa Maria Maggiore-bazilika helyét maga a Szűzanya határozta meg. A 4. században, Liberius pápa idejében egy Giovanni nevű gazdag római patrícius és felesége elhatározta, hogy vagyonukat Máriának ajánlják fel. A Szent Szűz álmukban megjelent nekik, és arra hívta őket, hogy azon a helyen, amelyet másnap, augusztus 5-én hó borít majd, emeljenek templomot a tiszteletére. Liberius pápának szintén megjelent álmában a Szűzanya, megjelölve, hol építsen számára méltó templomot Rómában. Kérését Mária azzal erősítette meg, hogy a forró római éjszakán hó esett az Esquilinus-dombon. Reggel, kinézve palotája abla-

kain a pápa Róma hét halmának egyikén havat pillantott meg. Innen kapta elnevezését az ünnepnap, melyet 1568-ban vett föl V. Pius pápa a Római Kalendáriumba. Ez a templom, a római Santa Maria Maggiore-bazilika, a legősibb Mária-templom, ennek felszentelését ünnepeljük.

NAGYBOLDOGASSZONY – AUGUSZTUS 15.

Az ősegyházig visszanyúló hagyomány szerint a Megváltó édesanyjának, Máriának holttestét nem engedte át a földi enyészetnek, hanem röviddel halála után föltámasztotta és magához emelte a mennyei dicsőségbe. Jeruzsálemben az 5. században már biztosan megemlékeztek a Boldogságos Szűz égi születésnapjáról. Az ünnepet Dormitio Sanctae Mariae, azaz „a szentséges Szűz elszenderülése” névvel illették. A 6. század során egész keleten elterjedt az ünnep. Róma a 7. században vette át, s a 8. századtól kezdve Assumptio beatae Mariae-nak, azaz „a Boldogságos Szűz mennybevitelének”-nek nevezték. XII. Piusz pápa 1950. november 1-jén hirdette ki hittételként, hogy a „Boldogságos Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt felvételt a mennyei dicsőségbe”. Szent István király olyan fontosnak tartotta Mária égi születésnapját, hogy ezen a napon ajánlotta Magyarországot Szűz Mária oltalmába. Ezért nevezzük őt Magyarország égi pártfogójának, vagyis Patrona Hungariae-nak. Szent István 1038-ban Nagyboldogasszony napján hunyt el. Nagyboldogasszony ünnepét ülvé egyszer a Napbaöltözött Asszony nagy jeléről Gellért beszélt István és udvara előtt: „Gellért tanácsának intéséből akkoron kele föl, hogy az Szűz Máriát ez Magyarországbán Bódogasszonynak, avagy ez világnak Nagyasszonyának hívnák. Szent István király ez szegény országot Bódogasszony országának nevezé.” (Érdy-kódex).

BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA KIRÁLYNŐ – AUGUSZTUS 22.

A keresztény világ kezdetektől fogva ünnepelte Mária királynői méltóságát. Az efezusi zsinaton, 431-ben ezen évzados gyakorlatot dogmával is szentesítették. Azóta Máriát, mint Istenszülőt, Isten Anyját ünnepeljük (Deipara, görögül: Theotokosz). A Bibliára alapozott ősi hagyomány szerint Mária Dávid király családjából származott. A Jelenések könyvének napba öltözött asszonya csillagkoronával tűnik fel (Jel 12,1). Boldogságos Szűz Mária királynő ünnepét 1954-ben rendelte el XII. Piusz pápa.

„...a Szeplőtelen Szűzet, aki mentes maradt az eredeti bűn minden szennyétől, földi életének végeztével az Úr testben és lélekben fölvitte a mennybe, és a mindenség királynőjévé magasztalta, hogy tökéletesebben hasonuljon Fiához, az uralkodók Urához (vö. Jel 19,16), a bűn és a halál legyőzőjéhez.” (Lumen gentium, 59.)

A következő oldalakon Szűz Mária életének két epizódjáról olvashatunk leírást Valtorta Mária tollából.

Valtorta Mária rövid életrajza

Valtorta Mária 1897. március 14-én született Olaszországban. Apja alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. Szelíd, szeretetreméltó egyéniség volt. Anyja franciatanár, aki kemény, szigorú természetű asszony volt. Mária négy és fél éves korától az orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Az élete folyamán fokozatosan érlelődött meg benne az a nagy elhatározás, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak. Jézus komolyan vette felajánlását, amit 1931. július 1-jén tett meg. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és lelki szenvedések. Elkezdődött „erős szeretet-elragadtatásban” töltött hosszú, tevékeny betegsége. Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”. Lelkivezetője kérésére írta meg önéletrajzát, aminek befejezése után megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Csendben hunyt el, 1961. október 12-én, életének 65., betegségének 28. évében. „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűn meg”. Ez volt írva gyászlapjára, amit már évekkel előbb elkészített.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „toll” Isten kezében. XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Valtorta Mária írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban, melyek nagy részét 1943 és 1947 között vetett papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között. Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

Mária Erzsébetnél

A názáreti házat látom, benne Máriával, aki oly fiatal, mint amikor Isten anyyala megjelent neki.... Kopogtatás hallatszik az ajtón. Mária felkel és kinyitja. József lép be. Üdvözik egymást. Utána József leül egy támla nélküli székre Máriával szemben az asztalnál.

Egy ideig beszélgetnek egymással. Amikor Mária megtudja, hogy József még nem vacsorázott, megkínálja tejjel, olajbogyóval és sajttal, utána egy almával. Mária, mint aki elhatározott valamit, ölébe teszi a hímzést, amin dolgozott, és azt mondja:

– József, van valami mondanivalóm neked. Ma hírt kaptam. Hírt kaptam arról, hogy rokonunk, Erzsébet, Zakariás felesége, gyermeket vár...

József meglepődve kérdezi:

– Abban a korban?

– Abban a korban – válaszolja mosolyogva Mária. – Az Úrnak minden lehetséges. És most meg akarta adni ezt az örömet rokonunknak.

– Honnan tudod? Biztos a hír?

– Egy hírnök jött. Olyan, aki nem tud hazudni. Szeretnék Erzsébethez menni, hogy szolgáljak neki, és megmondjam, vele együtt örülök. Ha te megengeded...

– Mária, te az én úrnőm vagy, és én a te szolgád. Te mindent jól teszel. Mikor szeretnél elindulni?

– Minél előbb. De hónapokig távol leszek.

– És én számolni fogom a napokat, várakozva rád. Menj nyugodtan. Én majd gondoskodom a házról és a kertről. Virágaidat oly szépeknek fogod találni, mintha te gondoztad volna őket. De... várj csak! Húsvét előtt Jeruzsálembe kell mennem, hogy beszerezzek egyet s mást a munkámhoz. Ha vársz néhány napig, elkísérlek téged odáig. Tovább sajnos nem, mert sürgősen vissza kell térnem. De addig együtt mehetünk. Nyugodtabb vagyok, ha nem egyedül utazol. Amikor haza akarsz jönni, értesíts, és eléd megyek.

– Nagyon jó vagy, József. Az Úr megjutalmaz téged áldásával, és távol tartja tőled a fájdalmat. Mindig ezért imádkozom.

* * *

Amikor elérkezett az indulás ideje, József hozott két szürke szamarat, egyet Máriának, egyet saját magának. Együtt tették meg az utat Jeruzsálemig, ott József megkérte egyik idős ismerőst, hogy kísérje tovább Máriát Hebronig, ahol Zakariás és Erzsébet lakott.

Zakariás egy nagy házban lakik. Máriának egy öreg szolgáló nyit ajtót, a kertetész.

– Joakim és Anna Máriája vagyok

Názáretből, uradnak unokatestvére – mutatkozik be neki Mária.

A kertész kinyitja a kaput és bevezeti a szamarat. Elűjságolja Máriának az örömhírt, hogy Erzsébet gyermeket vár, és a szomorú hírt, hogy Zakariás megnemult. Megtudja tőle azt is, hogy Erzsébet nagyon vágyakozott Mária társasága után, és gyakran beszélt Máriáról a kertész feleségének, Sárának. Míg egymással beszélgetnek, megjelenik Erzsébet, akin bő ruhája ellenére jól látszik, hogy áldott állapotban van. Amikor meglátja Máriát, csodálkozva és örvendezve, ég felé emelt karokkal felkiált:

– Ó!

Mária, aki mindig nyugodtan mozgog, most gyorsan elébe fut, és átöleli örömeiben könnyező rokonát.

Erzsébet mintha hirtelen valami fájdalmat és örömet érezne egyszerre, felkiált: „Ah!” és kezét a gyomrára teszi. Elsápad, majd kipirosodik, de hamarosan megint jól érzi magát. Oly elragadtatással néz Máriára, mintha egy angyalt látna, rámosolyog és mélyen meghajolva előtte mondja:

– Áldott vagy te az asszonyok között! Áldott a te méhednek gyümölcse. Hogyan érdemeltem meg, hogy Uramnak Anyja jöjjön hozzám, szolgáló leányodhoz? Íme, hangod hallatára öröme-

ben mintegy ugrott egyet a gyermek a méhben, és amikor átöleltelek, az Úr Lelke mélységes igazságot közölt szívemmel. Boldog vagy, mert hitted, hogy Istennek lehetséges az is, ami az emberi értelem számára lehetetlennek látszik. Boldog vagy, mert hited által teljesülnek azok a dolgok, amelyeket az Úr rólad megígért, és amelyeket a próféták megígértél a mai idők számára. Áldott vagy, az Üdvösség miatt, amely Jákob törzséből születik. Áldott vagy, mert elhoztad a Szentséget fiának, aki, érzem, ugrándozik, mint az ünneplő kisgida az örömtől a méhben, mert érzi, hogy megszabadult a bűn terhétől. Hallja, hogy hívja őt az, akit megelőz, szentté lett a megváltás előtt a Szent által, aki benned növekszik!

Mária szeméből két könnycsepp gör-

dül le, mosolygó arcát és karját az égre emelve felkiált:

– Lelkem magasztalja az Urat...

És folytatja, amint az az utókorra maradt (Lk 1,46-56).

Az utolsó szavaknál mellére tett kézzel, térdénállva meghajol a földig, imádva az Urat.

Most megérkezik Zakariás is, és Mária mély meghajlással üdvözlí őt, megcsókolva ruhájának a szegélyét. Zakariás mozdulataival jelzi, hogy szívesen látja, és betessékeli Erzsébettel együtt egy tágas szobába. Ott megkínálja Máriát egy pohár frissen fejt tejjel.

Mária anyaságának titkát Isten csak Erzsébetnek nyilatkoztatta ki, Zakariás nem tud róla, és később, amikor észreveszi, hogy Mária is gyermeket vár, azt feltételezi, hogy az Józseftől származik.

Erzsébet és Mária azonban, amikor csak ők vannak együtt, gyakran beszélgetnek közös nagy titkukról. Egyszer Zakariás jelenlétében szóba kerül a Messiás eljövetele, akinek János lesz az előfutára.

Zakariás felírja egy táblára: „Kitől születik majd? És hol?”

Mária felel neki:

– Ahol a próféták megmondták, és attól, akit az Örökkévaló kiválaszt. A Magasságos Úr mindent jól tesz.

Zakariás megint ír: „Akkor Betlehemben! Júdeában. Elmegyünk a feleségemmel, hogy tiszteletünket tegyük nála. Te is gyere el Betlehembe Józseffel Názáretből!”

– Eljövök – ígéri meg Mária.

(Részlet Valtorta Mária, Mária élete című írásából)

Forrás: Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)

Mária égi megkoronázása

A Szűzanya így számolt be mennyei boldogságáról Valtorta Máriának:

„Alázatosságomban nem is gondolhattam arra a nagy dicsőségre, ami fenn volt tartva számomra az égben. Azt szinte biztosra vettem, hogy emberi testem, amelyet megszentelt Istennek a hordozása, nem fog megromlani, mert Isten az Élet, és amikor Ő maga átjár és betölt egy teremtményt, ezzel mintegy bebalzsamozza és megőrzi a halál romlásától.

Én nemcsak hogy szeplőtelen maradtam, nemcsak egyesültem Istennel egy szent és termékeny ölelésben, hanem a méhben rejtőző Istenség kisugárzása a legmélységeiben átjárt engem. De nem is gondolhattam arra, s ezért nem is kívánhattam azt, ami fenn volt tartva számomra az örökkévalóságtól kezdve: hogy ismét érezzem Fiam kezének érintését, az Ő ölelését, csókját, halljam a hangját, saját szememmel lássam arcát. Elég lett volna számomra, ha ezekben a boldogságokban csak lelkem részesült volna, ez már teljesen boldoggá tett volna.

De annak tanúságául, hogy a Teremtő első gondolata az embert illetően az volt, hogy éljen, és halál nélkül menjen át a földi paradicsomból az égbe, az Örök Országba, Isten azt akarta, hogy én, a Szeplőtelen, lelkemmel és testemmel ott legyek a mennyországban rögtön azután, hogy befejeződött földi életem.

Én vagyok a biztos tanúságtétele annak, amit Isten elgondolt és akart az ember számára: hogy ártatlanul éljen, a bűnt nem ismerve, nyugodtan lépjen át ebből az életből az örök életbe, úgy, mint aki elhagyja egy háznak a talaját és belép a királyi palotába. Az ember anyagi testből és szellemi lélekből áll. Amikor beteljesült volna tökéletessége Isten tervei szerint, Istenhez és az Ő kegyelméhez hűségesen élve átlépett volna a földről a paradicsomba. Elérkezett volna a teljes világosságra, az égbe, ahol Isten, az örök nap világít.

Isten odaállított engem a pátriárkák, a próféták és a szentek elé, az angyalok és a vértanúk elé, miután felvett lélekben és testben az égi dicsőségbe, és azt mondta:

– Íme, a Teremtő tökéletes műve. Íme az, akit én saját képemre és hasonlatosságomra teremtettem az emberek összes gyermeke között, az isteni teremtő erő remekműve, a világ-egyetem csodája, aki egy lényben látta bezárva az istenit az örök életben mint Istent, aki szellemi, értelmes, szabad és szent, és az anyagi teremtményt a legártatlanabb és legszentebb testben, aki előtt minden más élő a három teremtet világban térdet hajtani kényszerül. (Vö. Fil 2,5–11) Íme, Szeretetem tanúsága az ember számára, akinek tökéletes szervezetet és boldog sorsot terveztem az örökkévaló életben Országomban. Íme, bocsánatom tanúsága az ember, mint olyan számára, a Szeretet Háromsága akaratából, akit helyreállítottam és újjáteremtettem szemem számára. Ez a titokzatos próbakő, ez a jegygyűrű az ember és Isten között, ez az, aki visszahozza az első időket és napokat, és örömmel tölti el szememet, amikor szemlélem benne azt az Évát, akit teremtettem, és aki még sokkal szebb és szentebb, mert Igémnek az Anyja, és a legnagyobb bocsánat Vértanúja. Az ő Szeplőtelen Szíve számára, amely sose ismert semmiféle szeplőt, még a legcsekélyebbet sem, megnyitom az ég kincstárát, és a fejére, amely sosem ismerte meg a kevélységet, koszorút fonok ragyogással, és megkoronázom őt, mert ő számomra a legszentebb, és hogy ő legyen a ti Királynőtök.

Az égben nincsenek könnyek. De az örömdetes könnyek helyett, amelyeket a lelkek ontottak volna, ha sírni tudtak volna, amelyet kisajtott volna belőlük megindulásuk, látni lehetett ezek után az isteni szavak után a fények ragyogását, a legélénkebb színpompában való tündöklést, a leghevesebb tüsszel égő szeretet fellángolását, és hallani lehetett az égi összhangnak a leírhatatlan hangját, amelyben Fiamnak szava egyesült az Atyaisten dicséretével és az örökre boldog szolgálóleányáéval.”

(1943. december 18.)

Részlet Valtorta Mária írásából

Forrás: Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár

Találkoztunk Ferenc pápával

A Munkácsi egyházmegyéből ötbusznyi magyar és ukrán ajkú zarándok vett részt 2023. április 30-án Ferenc pápa magyarországi apostoli útjának záró szentmiséjén, a Kossuth téren. De ennél sokkal többen voltunk! Utunkat összekapcsoltuk a mátraverebély-szentkúti nemzeti kegyhely, illetve az egri nevezetességek megcsodálásával. Mindkét helyen szentmisén is részt vettünk, melyet a békéért ajánlottunk fel.

„Ez a két nap tele volt meglepetésekkel, olyan pillanatokkal, amelyekben egy-egy csodálatos ajándékot kaptam a Jóistentől. Emberek, akiket az utamba vezetett és rajtuk keresztül újraélesztette a fényt bennem, és erőt adott nekem. A tömeg, amihez ilyen formában nem vagyok hozzászokva, először ijedelmet keltett bennem, de a végére boldog voltam, hogy osztozhattam velük egy ilyen csodás élményben, amihez foghatót még nem éltem át. Erőt és bátorságot kaptam ettől a két naptól. Köszönöm az embereknek, akik jelenlétükkel beárnyozták ezeket a pillanatok, és akikkel együtt lehettem ebben a „varázslatban”. (Zsanett)

„Tudtam, hogy ott leszek a Ferenc pápával való találkozáson, és már a hirdetés pillanatától kezdve vártam ezt a kalandot. Már négyszer volt szerencsém részt venni hasonló találkozón, és minden alkalom melegséggel töltött el, megtapasztaltam Isten jelenlétét és szeretetét. Az olvasmányok és az evangélium meghatározó volt, mivel a Jó Pásztor témája nagyon közel áll hozzám, különleges számomra és már két éve elkísér. Először feldúlt voltam, mert a tömegben

Fénykép: Szollár Zsófi/Index (Ferenc pápa a pápamobilban)

elsodródtam a barátaimtól, így egyedül maradtam a szentmisén. De nagyon hamar rájöttem, Isten akarta, hogy egyedül legyek, és erősen megtapasztaltam az Ő jelenlétét. Isten gyengéden megérintette a lelkemet, és mint egy megsebzett báránynak, gyógyította a sebeimet. A pápa prédikációja is nagyon közel állt hozzám, választ kaptam a kérdéseimre. Külön ajándékot jelentettek számomra a testvérek, akik megosztották velem ezt a kalandot. Sokat nevtünk, örömet és kellemes beszélgetéseket éltünk meg együtt. Számomra ezek a napok Istennel és az Ő feltétel nélküli szeretetének megtapasztalásával teltek. Dicsőség legyen az Úrnak minden cselekedetéért az életemben!” (Adri)

„Nehéz szavakba önteni mindazt, amit megtapasztaltunk, láttunk, éreztünk. Köszönet és hála a Jóistennek a kapott csodálatos ajándékért, hogy itt lehetünk, s egy szívvel-lélekkel imádkozhattunk a tengernyi emberrel. Olyan erős volt a Szentlélek jelenléte és Ferenc pápa karizmatikus személyisége, hogy egy szerető családdá váltunk. Kalapált a szívem, potyogtak a könnyeim, a torkomban akkora „meghatottság gombóc” szorult, hogy a

mise bevezető énekéből egy árva szót sem tudtam elénekelni. Döbbenetes a prédikációban elhangzott üzenete: „Legyetek kapu mások felé!” Mennyire jól tudja a Szentatya, hogy mire van szüksége ennek a tékozló világnak. E szavak „élő jelentését” megélhettük az egyszerűségén, őszinteségén, szeretetén és személyes odafigyelésén keresztül, függetlenül attól, hogy közel vagy távol, szabad szemmel vagy vetítőn követhettük Őt. „Anyá! Láttam a pápát és rám mosolygott!” – kiáltott a 11 éves fiam. Egy távolból átélt pillanat, de leírhatatlan a hatása... Két napja vagyunk itthon, s szüntelenül azon gondolkodom, hogy mit jelent számomra a pápától kapott üzenet. A szívemben ez a válasz született: találj meg azt a helyet, amelyen felépíted kapudat (mindenki a sajátját), tárd ki szélesre, s aki belép rajta, érezze át Isten végtelen, személyes szeretetét!” (Marika)

A fiatalok már elutaztak korábban, hogy jelen tudjanak lenni a Papp László Sportarénában szombat este a Forráspont elnevezésű fiataloknak rendezett találkozáson, ahova a Szentatya is elment, meghallgatta a tanúságtételeket és közvetlen hangvételű beszédet intézett hozzájuk. „Fantasztikus élmény volt, hatalmas tömeg. Le sem tudjuk írni, milyen szép, amikor ott vagyunk. Az Isten megjelent közöttünk és Ferenc pápa komolyan buzdított bennünket, hogy kap-

csolódjunk ehhez az Istenhez. Legyünk Vele, legyünk a Béke emberei.” (Tamás atya)

De miről is beszélt Ferenc pápa? Minden helyszínen másról, attól függően, hogy kik hallgatták őt. Mégis a szavai – bár Magyarországon, egy meghatározott történelmi időszakban hangzottak el – egyetemesek, mindenkihez szólnak. Akik ott voltunk, de azok is, akik a tömegtájékoztató eszközök segítségével távolból „lélegezték” vele, megtapasztaltuk ezt, és a „szívünkben hoztuk haza a pápát.” – ahogyan az egyik fiatal fogalmazott.

A Kossuth téren – annak ellenére, hogy rengeteg ember volt – nagyon összeszedett, magasztos légkör járta át a jelenlévők szívét, amelyek már ünnepelőbe öltöztek a várakozás órái alatt. Szent pillanatok voltak ezek. Olyan pillanatok, amelyek örökre bevésődnek!

„Próbáljunk mi is – szavakkal, gesztusokkal, hétköznapi tettekkel – olyanok lenni, mint Jézus: nyitott kapuk, olyan kapuk, amelyeket senki előtt nem csapnak be, olyan kapuk, amelyeken mindenki beléphet és megtapasztalhatja az Úr szeretetének és megbocsátásának szépségét. (...) Legyünk nyitottak és befogadóak egymás felé, hogy segítsük Magyarországot a testvériség és a béke útján növekedni.” – mondta Ferenc pápa. Majd így folytatta: „Szeretitek, Jézus, a Jó Pásztor nevünkön szólít minket, és végtelen gyengédséggel gondoskodik rólunk. Ő a kapu, és aki őrajta keresztül lép be, annak örök élete van: ő a mi jövőnk, a „bőséges élet jövője” (vö. Jn 10,10). Ezért soha ne csügged-

jünk el, soha ne engedjük, hogy megfosszanak minket attól az örömtől és békességtől, amelyet ő adott nekünk, ne zárkózzunk be a problémákba vagy a fásultságba! Hagyjuk, hogy a mi Pásztorunk kísérjen minket: vele az új élet fényében ragyogjon az életünk, a családjaink, keresztény közösségeink és egész Magyarország!” – buzdított mindenkit a Szentatya apostoli látogatásának csúcspontján.

Ferenc pápa utolsó szavai a szentmisén, a Regina caeli elimádkozása előtt ezek voltak: „Olyan szép, hogy a határok nem elválasztó vonalakat jelentenek, hanem kapcsolódási pontokat; és hogy a Krisztusban hívők azt a szeretetet helyezik előtérbe, amely egymással összeköt, és nem a történelmi, kulturális és vallási különbségeket, amelyek egymástól elválasztanak. Forduljunk most a Szűzanyához. (...) Innen, e nagyszerű városból és e nemes országból az ő

szívére szeretném bízni az európai kontinens hitét és jövőjét, amelyre e napokban sokat gondoltam, különösképpen a béke ügyét. Szent Szűz, tekints különösen sokat szenvedő népekre! Tekints különösen a szomszédos, meggyötört ukrán népre, és az orosz népre, neked szentelt népeidre! Te, aki a Béke Királynője vagy, öntsd az emberek és a népek vezetőinek szívébe a vágyat, hogy a békét építsék, hogy a következő nemzedékeknek a remény jövőjét nyújtsák, ne a háborút; egy bölcsővel és nem sírokkal teli jövőt; egy testvérekkel és nem falakkal teli világot!”

Egyházmegyénk apostoli kormányzója, Lucsok P. Miklós OP püspök képviselte az Ukrán Katolikus Püspöki Kart. Miklós püspök Lucsák Nílus, a munkácsi görögkatolikus egyházmegye apostoli kormányzójával, valamint a magyar és határon túli püspökökkel együtt celebrált a pápai szentmisén. „Ezt a szentmisét az ukrainai békéért való imádságban ajánlom fel”- üzent Miklós püspök a szentmise kezdetén, és mi mindannyian, akik a téren voltunk, vagy éppen otthonról követtük a szentmisét, egy lélekként csatlakoztunk a felajánláshoz. „Közeli láttam Ferenc papát, és figyelmesen szemléltem hogyan viselkedik. Mélyen megérintett, hogy gyengeségében és betegségében egyaránt erő sugárzott az arcából, valamint megérintett az a mély jelenléte, amellyel ott volt közöttünk.” – osztotta meg velünk benyomását Miklós püspök a pápalátogatáson való részvétel után.

Hálátelt szívvel, lélekben megerősödve tértünk haza otthonainkba.

Molnár M. Katalin

Egy kárpátaljai fiú tanúságtétele

Kedves Szentatyá!

Levcsenkó Tódor vagyok, 17 éves, a miskolci Jezsuita Gimnázium diákja. Kárpátaljáról származom, magyar görögkatolikus papcsaládban nevelkedem. Szülőföldem vértanú alakja a sokat szenvedett görögkatolikus püspök, Boldog Romzsa Tódor. Nevemet az ő tiszteletére kaptam. Ez az örökség sokszor elgondolkodtatott a hitemről. Mi a hivatásom a korosztályom felé? Van-e egyáltalán értéke a hitvallásomnak? Meg-

hall-e engem valaki? Miskolcon tanulok, ahol sok más társamhoz hasonlóan biztonságban és lelki kiegyensúlyozottságban élek. De látom és tapasztalom a szülőföldemen zajló eseményeket, és

egyre inkább úgy érzem, nekem is tanúságot kell tennem a hitemről saját környezetemben. Hiszen itt is van miért küzdenem. Sokan közömbösek hitük iránt, nem tartják fontosnak szüleik és elődeik megküzdött örökségét. Küldetéstudatunkat sokszor elaltatja, hogy biztonságban és nyugalomban élhetünk, de látnunk kell, hogy tőlünk néhány kilométerre a háború és a szenvedés határozza meg a hétköznapokat. Most, hogy itt állhatok a Szentatyá előtt, szeretnék én is bátorítani benneteket! Mutassuk meg, hogy a hit és a béke erejével felül tudunk emelkedni a békétlenségen. Legyen bátorságunk kiállni hitünk mellett és fölvállalni béketeremtő hivatásunkat! Ne szégyelljük, hanem büszkén vállaljuk föl nevünket Krisztusban! Ne futamodjunk meg, ha valaki kicsinek, erőtlennek vagy alkalmatlannak tart bennünket a felnőttek világában. Kérem a Szentatyát, hogy imádkozzon a magyar fiatalokért!

(Elhangzott Budapesten, a Sportarénában)

Forrás: Magyar Kurír

Ferenc pápa fiatalokhoz intézett szavai

(...) Az ifjúság a nagy kérdések és a nagy válaszok ideje. Ez igaz, és fontos, hogy legyen valaki, aki provokál, aki meghallgatja a kérdéseiteket, és nem könnyű válaszokat, nem előrecsomagolt válaszokat ad, hanem segít, hogy bátran vállaltátok az élet kalandját a nagy válaszok keresése során. Előrecsomagolt válaszok nem segítenek, nem tesznek boldoggá. Jézus is segítette az embereket a válaszadásban. (...) Krisztus a testet öltött Isten, az élő Isten, aki közel jön hozzánk. Ő a Barát, a legjobb barát, ő a Testvér, a legjobb testvér, és nagyon jól tud kérdezni. Az evangéliumban ugyanis ő, aki a Mester, kérdéseket tesz fel, mielőtt válaszokat adna.

Arra gondolok, amikor szembenéz azzal a házasságtörő asszonnyal, akire mindenki ujjal mutogatott. Jézus közbelép, a vádolók elmennek, ő pedig egyedül marad vele. Ekkor szelíden megkérdezi tőle: „Asszony, hova lettek? Senki sem ítélte el?” (Jn 8,10). Ő így válaszol: „Senki, Uram!” (Jn 8,11). És így, ahogy ezt mondja, megérti, hogy Isten nem elítélni, hanem megbocsátani akar. Ezt jegyezzétek meg: Isten nem elítélni, hanem megbocsátani akar. Isten mindig megbocsát! (...) Ne felejtsetek el! Ő minden esésnél kész arra, hogy felemeljen bennünket! Soha nem szabad tehát félnünk, hogy vele járunk és vele haladunk előre az élet útján.

Mária Magdolnára is gondoljunk, aki húsvét reggelén elsőként látta a feltá-

Fotó: Kurucz Árpád (fiatalok az Arénában)

madt Jézust – nem volt makulátlan ennek az asszonynak a múltja, mégis ő látta meg elsőként! Az üres sír mellett sírt, és Jézus megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” (Jn 20,15). És így, mélységesen meghatóva, Mária Magdolna megnyitja szívét, elmondja neki gyötrelmét, feltárja vágyait és szeretetét: „Hol van az én Uram?”

Most figyeljük meg Jézus első találkozását azokkal, akik a tanítványai lettek. Ketten közülük, akiket Keresztelő János küldött, utána mennek. Az Úr megfordul, és egyetlen kérdést tesz fel: „Mit kerestek?” (Jn 1,38). Én is felteszek egy kérdést nektek, mindenki szóltanul, lelke mélyén válaszoljon. Az én kérdésem ez: „Mit kerestek? Mit kerestek az életben?

Mit keresel a szívedben?” Mindenki magában, csendben válaszoljon. „Én mit keresek?” Jézus nem prédikál sokat, nem, hanem úton jár, együtt jár velünk az úton, az oldalunkon halad, közel hozzánk, ott van valamennyiünk mellett. Nem azt akarja, hogy tanítványai leckét ismételtető iskolások legyenek, hanem azt, hogy szabadok legyenek, úton járjanak, egy olyan Isten társai legyenek, aki meghallgat: meghallgatja szükségleteiket, és odafigyel álmaira.

(...) Látjátok, kedves Barátaim, Jézus örül annak, ha nagy dolgokat érünk el. Nem azt akarja, hogy lusták és kényelmes emberek legyünk, nem azt akarja, hogy hallgatók és félénkek legyünk, hanem azt akarja, hogy élők, aktívak,

főszereplők, az élet főszereplői vagyunk. Ő soha nem kicsinyli le várakozásainkat, hanem éppen ellenkezőleg, felemeli vágyaink mércéjét. Jézus egyetértene egy közmondásokkal, remélem, hogy jól mondom: Aki mer, az nyer.

De kérdezhetitek: Hogyan lehetünk nyertesek az életben? Két alapvető lépés van, csakúgy, mint a sportban: először is, tűzz ki magas célokat, másodszor pedig edd. Tűzz ki magas célokat! Mondd, van-e valamilyen tehetséged? Egészen biztosan van, mindannyiunknak van! Ne tedd félre azt gondolva, hogy a boldogsághoz csak a minimumra van szükség: diploma, pénzkereső munka, egy kis szórakozás... Nem! Azt hozd játékba, amid van! Van egy jó tulajdonságod? Fektesz bele, félelem nélkül, haladj előre! Érzed a szívedben, hogy van olyan képességed, amellyel sok jót tehetsz? Érzed, hogy jó dolog szeretni az Urat, nagy családot alapítani, segíteni a rászorulókon? Haladj előre, ne gondold, hogy ezek elérhetetlen vágyak, hanem fektess az élet nagy céljaiba! Ez tehát az első: tűzz ki magas célokat!

Aztán a második: edd! Hogyan? Párbeszédben Jézussal, aki a lehető legjobb edző. Ő meghallgat téged, ő motivál, ő hisz benned – Tudtad ezt? Ő hisz benned! –, tudja, hogyan hozza elő belőled a legjobbat. És mindig arra hív, hogy csapatjátékos legyél: soha ne egyedül, hanem másokkal együtt! Ez nagyon fontos! Ha szeretnél egyre érettebbé válni, ha szeretnél fejlődni az életben, akkor csapatjátékos legyél, tartozz közösséghez, közös tapasztalatokat megélve haladj előre! (...)

Az edzésnek is van egy fontos eleme (...) e tekintetben ne féljete szembeúszni az árral, találjatok mindennap időt a csendre, hogy megálljatok és imádkozzatok. (...) A csend az a talaj, amelyen áldásos kapcsolatokat lehet ápolni, mert lehetővé teszi, hogy Jézusra bizzuk azt, amit megélünk, hogy arcokat és neveket vigyünk eléje, hogy aggodalmainkat őrá bizzuk, hogy bemutassuk neki barátainkat, és elmondjunk értük egy imát. A csend lehetőséget ad arra, hogy elolvassuk az evangélium egy-egy oldalát, amely az életünkhöz szól, hogy Istent imádvá a szívünkben békét találjunk. A csend lehetővé teszi, hogy kézbe vegyünk egy olyan könyvet, amelyet nem kell elolvasnunk, de ami segít abban, hogy az emberi lélekben olvassunk, segít a természetet megfigyelni, hogy ne csak az ember által készített dolgokkal kerüljünk kapcsolatba és felfedezzük a minket körülvevő szépséget. De a csend nem arra való, hogy a mobiltelefonokra és a közösségi médiára tapadjunk; nem, kérlek titeket: az élet valódi, nem virtuális, nem egy képernyőn folyik, hanem a világban! Az élet a világban zajlik! Kérem, ne virtualizáljátok az életet! (...)

A csend az ima ajtaja, az ima pedig a szeretet ajtaja. (...) Az ima segít, mert párbeszéd Jézussal, ahogy a szentmise is találkozás vele, a gyónás pedig az az ölelés, amelyet tőle kapsz. (...) Az imádkozás nem unalmas dolog! Mi tesszük unalmassá. Az imádság találkozás, találkozás az Úrral: szép ez! És amikor imádkozol, ne félj Jézus elé vinni mindazt, ami a belső világodban zajlik: a szeretetedet, félelmeidet, problémáidat,

várakozásaidat, emlékeidet, reményeidet, mindent, még a bűneidet is! Ő mindent megért! Az imádság életéről szóló párbeszéd, az imádság élet. (...)

Hadd mondjak nektek valamit: tudjátok, milyen veszély fenyeget ma bennünket? Hogy látszatemberek, hamis emberek vagyunk. Kérlek benneteket, sose legyetek hamisak, mindig igaz emberek legyetek, a magatok igazságával! Az Úr úgy szeret bennünket, amilyenek vagyunk, amilyenek most vagyunk, ilyenek szeret bennünket! Légy bátor, és menj előre! Ne ijedjete meg a nyomorúságaitoktól! (...)

Mindannyian tegyék fel magunknak a kérdést: Én mit teszek másokért, mit teszek a társadalomért, mit teszek az Egyházért, mit teszek az ellenségeimért? A saját érdekeimet szem előtt tartva élek, vagy kockáztatok másokért, érdekeimre nem gondolva? Kérlek benneteket, kérdezzünk rá, hogy mennyire vagyunk önzetlenek, mennyire vagyunk képesek szeretni, Jézus példája szerint szeretni, vagyis szeretni és szolgálni.

Kedves Barátaim, van még egy utolsó dolog, amit szeretnék megosztani veletek, egy jelenet az evangéliumból, amely összefoglalja azt, amiről beszéltünk. (...) „Van itt egy fiú, akinek van öt árpakegyre és két hala, de mi az ennyinek?” (Jn 6,9). Ennyi, ez az öt kenyér és két hal azonban elég Jézusnak, hogy véghezvigye a kenyérszaporítás híres csodáját. Ugyanígy, a mi kis dolgaink, a bűneink is, elegendőek Jézusnak. És mit kell tennünk? Jézus kezébe kell helyeznünk: ennyi elég!

Az evangélium azonban nem említ meg egy részletet, melyet inkább a képzeletünkre bíz: hogyan vették rá a tanítványok azt a fiatalembert, hogy odaadja mindenét? (...) Ez a fiatalember, aki hozott magának ebédrevalót, bízik bennük: mindent odaad, semmit sem tart meg magának. Azért jött, hogy Jézustól kapjon, és azon kapja magát, hogy ő az, aki Jézusnak ad. De így történik meg a csoda. A megosztásból születik: a Jézus által véghez vitt megsokszorozás akkor kezdődik, hogy az a fiatalember megosztja vele és másokkal azt, amije van. (...) Segítsünk egymásnak elhinni, hogy szeretnek bennünket, és értékesek vagyunk, hogy nagy dolgokra vagyunk teremtvé.

Részlet Ferenc pápa fiatalokhoz intézett beszédéből, Budapest, Sportaréna, 2023. 04. 29.

„A papság szeretet”

Papszentelés a Munkácsi egyházmegyében

2023. június 3-án, Szentháromság ünnepének előestéjén, Lucsok P. Miklós OP püspök pappá szentelte Holotyuk Jurij diakónust. Az ünnepélyes szentmisét a munkácsi Tours-i Szent Márton székesegyházban az egyházmegye apostoli kormányzója vezette. Koncelebrált Bilous Viktor rektor atya, a szeminárium papsága, Leszkiv Mikola atya, a Lemberg megyében elterülő Cservonohrad település – Jurij szülővárosa – plébánosa, valamint a Munkácsi egyházmegye papjai és diakónusai.

A diakónust a Kamjanec-Pogyilszkij egyházmegyében található szeminárium rektora, Bilous atya mutatta be. Jurij Holotyuk, Ihor és Tetjana fia, Lemberg megye Cservonohrad városából származik. Hívását Medjugorjében érezte meg, majd Majnek Antal püspök fogadta be őt a Munkácsi egyházmegyébe, ahová most inkardinálták.

A szentmise olvasmányai, a Prédikátorok könyvének 3. fejezetéből – „Mindennek megvan az órája, és minden szándéknak a maga ideje az ég alatt” – és a Korintusiaknak írt első levél 13. fejezetéből – „Szólhatsz az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom” – már ráhangolták a jelenlévők szívét a készülődőben lévő szentség kiszolgáltatására, amit az evangélium, mely az Angyali üdvözlés volt, még inkább a természetfelettibe emelt.

Prédikációjában Miklós püspök először is rámutatott arra, hogy mi nem a papság, majd arra, hogy mi az. A papság nem az ékesszólás művészete, és nem megoldás minden társadalmi és szociális kérdésre és problémára. Nem is a mindentudás állapota. „A papok arra hivatottak, hogy Isten ígését hirdessék.” A papság Szentlélekkel teli szív. A papság Isten ember iránti szeretetéből születik: Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, aki a főpap. A papság Isten szeretete az ember iránt, és az ember válasza Isten szeretetére, Mária igenjéből születet meg a főpap, Jézus Krisztus. A papság pedig az ember iránti szeretete. „A papság szeretet!”

A prédikációt a szentelési szertartás követte. A Szentlélek-hívó ének után a szentelendő nyilatkozott szándékáról, tiszteletet és engedelmisséget fogadott a püspöknek, majd a földre borult, miközben Isten népe elimádkozta a Mindenszentek litániáját. Ezt követően az áldozópap a püspök elé térdelt, aki

kézrátétellel imádkozott érte. A felszentelő imádság után beöltöztették a miseruhába, majd a püspök megkenté a kezét krizmával, és átadta a kelyhet és a paténát. Ezt követően békecsókot váltottak egymással, majd a többi pappal is.

A szentmise végén az újonnan felszentelt pap köszönetet mondott Miklós püspöknek és háláját fejezte ki Majnek Antal nyugalmazott püspöknek, szüleinek és mentorainak, szeminarista- és paptestvéreinek, a medjugorjei Mária Fénye közösségnek és a schönborn-i Stabat Mater közösségnek, valamint mindazoknak, akik hozzájárultak az ünnepség megszervezéséhez, a kórusnak, a díszítőknak és minden jelenlévőnek.

Végül a Kúria irodaigazgatója, Gerzanics Szergej atya felolvasta Jurij lelkesítő kinevezését, ami Rahóba a Nepomuki Szent János plébániára és Kőrösmezőre a Szent Péter és Pál plébániára szól. A Munkácsi egyházmegye hagyományának megfelelően az újonnan felszentelt áldozópap áldást adott az őt felszentelő püspöknek. Lucsok Miklós püspöki szolgálata alatt ez volt az első alkalom, hogy a Munkácsi egyházmegye számára papot szentelt. A szentmise után a templomkertben kötetlen, örömteli formában folytatódott az ünnep.

Június 4-én, Szentháromság vasárnapján Holotyuk Jurij atya szülőfalujának római katolikus templomában tartotta meg újmiséjét.

Szöveg: Reshetar Tetjana írása alapján
Fénykép: Reshetar Tetjana

Püspöki látogatások

Március eleje óta a Munkácsi Egyházmegyében kánoni vizitációk zajlanak, melyeknek keretében Lucsok Miklós OP püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli adminisztrátora Gerzánics Szergij atya, a püspöki hivatal irodaigazgatójának kíséretében meglátogatja az egyházmegye plébániáit.

A kánoni látogatás egy olyan eljárás, amely során a püspök legalább ötévente egyszer látogatást tesz a plébániákon. Az 553-ban megtartott II. Konstantinápolyi Zsinat rendelte el a püspökök számára ezt a feladatot. A vizitáció során találkozik a plébánián jelen lévő csoportokkal: a plébániai, a gazdasági, a pasztorális tanácsokkal, a munkatársakkal, a hitoktatókkal, az imacsoportokkal, a Karitászmunkatársaival. Lehetőség van a püspökkel való személyes beszélgetésre is. A püspököt kísérő irodaigazgató pedig ellenőrzi a hivatali iratokat, a dokumentációt és az anyakönyveket.

A kánoni vizitáció lényege a közösségek jobb megismerése, a nehézségek feltárása, valamint a fejlődés és a növekedés módjainak megtalálása, lehetőséget biztosítani arra, hogy a püspök jobban megismerje az egyházközséget, annak tevékenységét, és együtt felismerjék a fejlődés irányait.

A püspöki látogatások a Felső-Tisza-vidéki esperesi kerület egyházközségeivel kezdődtek. Elsőként Szulincsák Sándor esperes úr plébániáira látogattak el, Husztra, Bustyaházára és Királymezőre. Azokat Kvascsuk András atya közösségei követték Técsőn, Kerekhegyen és Visken.

Azután Aknaszlatina, Gyertyánliget és Nagybecskó településeken található plébániák kerültek sorra, ahol Snep Roman atya szolgál. Végül a püspök atya az egyházmegye

legkülső plébániáit, Mankovics Sándor plébános atya helyeit látogatta meg: Rahót és filiáját, Rahó-Zipzerait, Kőrösmező és filiáját, Szvidovecet, Terebesfejpatakat és Tiszabogdányt. Rahón Miklós püspök részt vett a római katolikus és a görögkatolikus testvérek által közösen szervezett és megtartott körmeneten, amelyet Ukrajna békéjéért és a bűnösök megtéréseért ajánlottak fel. Áprilisban a Bereg-ugocsi esperesi kerületben folytatódott a püspöki látogatások.

„Minden alkalommal személyesen megtapasztalom Isten kegyelmét és jelenlétét látogatásaink során.” – osztotta meg benyomásait az irodaigazgató – majd Miklós püspök szavait idézte, aki minden egyes alkalommal a sok erőt és energiát igénylő látogatás után elmondja: „Hálás vagyok Istennek ezért a páratlan lehetőségért, amikor nem csak egy rövid ünnepi alkalomra, hanem több napra is kötetlen környezetben és módon lehetek püspök.”

Molnár M. Katalin

„Menjetek és szolgáljatok!”

Állandó diakónus szentelése a Munkácsi Székesegyházban

Az elmúlt időszak nagyon gyümölcsöző volt a Munkácsi Egyházmegyében. Egyik ünnep követte a másikat, melyek mind az Istennek adottságot húzták alá. Keresztény életünk már önmagában is Istennek adottságot jelent, hiszen a keresztségben Isten gyermekeként újjászülettünk, és eltörölhetetlen jeggyel Krisztushoz hasonlóvá váltunk az Egyház tagjaként. Az Istenhez tartozásunkat aztán az életünk folyamán újból és újból megújítjuk, és vannak olyan ünnepélyes pillanataink az életünknek, amikor arról a közösség előtt is tanúságot teszünk, ki-k az Istentől neki szánt elköteleződés, meghívás szerint.

2023. április 22-én, szombaton is egy ilyen ünnepélyes pillanatnak voltunk a részesei, amikor Lucsok P. Miklós OP püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója állandó diakónussá szentelte püspöki titkárát, Rohozsán Józsefet. József Kőrösmezőn született, nő, feleségével, Tetjana Reszlerrel és lányával, Terezával Munkácson él.

A szentelésen jelen volt Majnek Antal OFM nyugalmazott püspök is, akinek püspöki szolgálatának utolsó két évében a diakónusjelölt titkára volt, sokan eljöttek a papok, a szerzetesek és apácák közül is, valamint az ünnepi szentmisén részt vettek a diakónusjelölt rokonai, a helyi plébánia hívei, barátok és ismerősök.

A szentmise olvasmányai és az evangélium után a Munkácsi Szent Márton egyházközség plébánosa bemutatta a jelöltet. Prédikációjában Miklós püspök felhívta a figyelmet az olvasmányokra, amelyek közül az elsőt az új diakónus felesége olvasott fel. A Timóteushoz írt levél világosan leírja, milyennek kell lennie egy diakónusnak: „A diakónusok hasonlóképpen legyenek tisztességesek, ne kétszínűek, borisszák vagy piszkos haszonra lesők. A hit titkát őrizték tiszta lelkiismerettel. Ki kell előbb próbálni őket, s csak akkor szolgáljanak, ha kifogástalanok. Az asszonyok szintén legyenek tisztességesek, ne legyenek rágalmozók, hanem mértéktartók és mindenben megbízhatók. A diakónus legyen egyszer nősült, s gyermekeinek és otthonának jó gondviselője. (Tim 3,8-12)

„Diakónusnak lenni hivatás – mondta a püspök –, az Úr látja a közösség szükségletét és meghív rá embereket. Minél tovább haladunk a lelki életben, annál inkább szolgálatra hív az Úr és elvezet a hivatás egy következő szintjére. Egyesek számára az Úr megnyitja a szülői szolgálatot, másokat a kö-

zösségben való szolgálatra hív, megint másokat a diakonátusra. Szolgálatunkban minden alkalommal egy magasabb szintre jutunk. Ő ad nekünk ajándékokat és tehetséget, de Ő akarja megsokszorozni is azokat.”

Beszédében a püspök kihangsúlyozta a szolgálathoz szükséges bátorságot is. Ahogyan az emberi testnek is különböző tagjai vannak, úgy Isten is különböző ajándékokkal ruház fel minket, amelyekkel a közösséget gazdagíthatjuk. „Az egyházban minden hivatás olyan szolgálat, ahol a béke, az öröm, a szeretet, a jóság, az irgalmasság gyümölcse terem – a Szentlélek minden gyümölcse Jézustól származik... A fát a gyümölcseről ismerjük meg. Jézus mindenkit az Igazságra hív. Hívja, hogy jöjjön Hozzá, legyen Vele, hogy betöltse az Atya szeretetével, hogy eltöltse Szentlélekkel. Miután eltelünk az Atya szeretetével és a Szentlélekkel, Jézus azt mondja nekünk: Menjetek! Menjetek és szolgáljatok! Menjetek és vigyétek el az Igazságot az embereknek! Menjetek és vigyétek a békét az embereknek! Mutassátok meg nekik, hogy mit találhatok a Velem való kapcsolatban!”

A homília után következett maga a szentelési szertartás. A jelölt nyilvánosan kifejezte szándékát, hogy az állandó diakonátust az egyház szolgálatára és az egyházi előírások szerint kész vállalni, Isten iránti szeretetből és a nép javára. „Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned” – hangzott a főpásztor imája, miután a jelölt eléje térdelve tiszteletet és engedelmességet fogadott az egyházmegye mindenkori püspökének. Ezt követően az egybegyűlteket együtt elénekelték a Mindenszentek litániáját, amely alatt a jelölt a teljes önátadás jeleként arccal a földre borult. Ezután a főpásztor, kézrátétele és imája által diakónussá szentelte a jelöltet.

A szentmise az áldozati liturgia résszel folytatódott. A felajánláshoz a kenyér és a bor ajándékát a két édesanya, József és Tetjana anyukája vitte és adta át a szentmise főcelebráns püspökének. A záró áldás előtt az új diakónus köszönetet mondott Miklós püspöknek és Antal püspöknek, hogy mindig mellette álltak és segítettek az útját. Megköszönte a családjának és anyukájának a segítő hozzáállásukat, és köszönetet mondott minden jelenlévőnek, papoknak, diakónustársainak és minden hívőnek, hogy eljöttek és együtt ünnepeltek vele. Az ünnep állófogadással és agapéval zárult.

Jelenleg négy állandó diakónus szolgál a Munkácsi Egyházmegyében.

Szöveg: Molnár M. Katalin, Fényképek: Reshetar Tetjana

„Ti is Krisztus jegyese, az egyház jeleként örvendjetekek mindig”

Szűzek szentelése a Munkácsi egyházmegyében

2023. április 15-én ünneplő hívek sokasága töltötte meg a munkácsi székesegyházat, ahol először került sor szűzek szentelési szertartására. Nobilis Kinga, Hoffman Tanya Mária és Szummerer Vanessza Patricia tettek fogadalmat. Az ebből az alkalomból tartott ünnepi szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós OP püspök, az egyházmegye apostoli kormányzója volt. Vele együtt koncelebrált Majnek Antal OFM, az egyházmegye nyugalmazott püspöke, valamint számos pap és szerzetes.

A Szűzek Rendje (Ordo Virginum) az egyik legrégebbi, kifejezetten Istennek szentelt életforma. Már Szent I. Kelemen pápa (Kr.u. 88-97) szólt azokról a szűzekről, akik „a menynek országáért” (Mt 19,12) mondtak le a házasságról. Ahogy az Egyház Krisztus menyasszonya, a konszekrált szűz az Egyház képmása és Krisztus menyasszonya.

1970. május 31-én VI. Pál pápa kérésére az Istentiszteleti Kongregáció közzétette a szűzek felszentelésének új rítusát, amellyel életre keltette a szűzek ősi rendjét és elindította virágzását, 2018-ban pedig a Megszentelt Élet Intézménye és az Apostoli Élet Társasága Kongregáció közzé tette új dokumentumát „Ecclesia Sponsae Imago” címmel, amelyben irányvonalakat ad ehhez az életformához.

Ferenc pápa 2020. május 31-én a Szűzek Rendjének tagjaihoz intézett üzenetében ezekkel a szavakkal áldotta meg őket: „Az Egyház megkapta a Vigasztaló Lélek ajándékát, mint a megdicsőült Krisztus örvendő jegyesének kiapadhatatlan alapját. Ti is Krisztus jegyese, az Egyház jeleként örvendjetekek mindig, éppúgy, ahogy a Názáreti Mária, a Boldogságos Szűz, aki hálaénekét zengi, az élő evangélium Édesanyjaként.”

A szentelés szertartásában először mindenki együtt elénekelte a Mindenszentek litániáját, amit a konszekráció követett.

A jelöltek ezekkel a szavakkal tettek fogadalmat: „Isten dicsőségére teljesen neki akarom szentelni magam és hűségesen követni Krisztust. Az itt egybegyűlt testvérek és nővérek jelenlétében a te kezébe, főtisztelendő püspök atya teszem le fogadalmam, hogy egész életemben tisztaságban, szegénységben és engedelmisségben akarok élni, az Ordo Viginum útmutatásai szerint. Teljes szívvel átadom magam az Anyaszentegyháznak, hogy a Szentlélek kegyelmével, és a boldogságos, mindenkor Szűz Mária segítségével elérjem a tökéletes szeretetet Isten és az Egyház szolgálatában.” A felszentelt szűzek mindegyike átvett a püspöktől egy-egy zsolozsmás könyvet és egy gyűrűt, amely a felszentelés látható jele, Krisztus iránti odaadásukról tanúskodik.

A fogadalomtétel apropóján megkérdeztük a három ünnepeltet, hogy mi indította őket és hogyan jutottak el a fogadalomtételig. Döntésükről, Istennel való kapcsolatukról, hivatásukról és az Ordo Virginumról ők maguk mesélnek.

– Egyikötök sem kárpátaljai születésű, mégis a Munkácsi székesegyházban történt a fogadalomtétel. Hogyan kerültetek Kárpátaljára?

KINGA: – 25 évvel ezelőtt érkeztem Kárpátaljára Magyarországról. Úgy gondoltam, hogy eljövök egy évre és felajánlom önkéntes szolgálatomat, segítek az egyháznál. Jelentkeztem Majnek Antal püspök atyánál. Elsősorban hitoktatást, gyerekekkel való foglalkozást bíztak rám, több egyházközségben. Az árvíz idején sok karitatív tevékenységet is végeztünk. Egy év után úgy éreztem, hogy ha most elmegyek és abbahagyom a szolgálatot, akkor valami félbe marad. Így maradtam. Még egy év elteltével egyre természetesebb volt számomra, hogy nekem itt feladatom van, és azóta is végig itt van bennem a bizonyosság, hogy a helyemen vagyok.

TÁNYA: – A kolostorban, ahol éltem, megismerkedtem Bernardis nővérrel. Ő 2006 és 2010 között Kárpátalján szolgált. Elhívott vendégségbe, Ukrajnába. Amikor idejöttem, egyik pillanatban megéreztem: Isten akarata az, hogy ebben az országban maradjak. Ez 15 évvel ezelőtt történt. Azóta itt szolgálok Kárpátalján.

VANESSZA: – Én egy ortodox kolostorban töltöttem két évet Ukrajnában.

– Milyen utakon vezetett titeket a Jóisten az Ordo Virginumhoz?

KINGA: – Tíz éves korom óta ministráltam. Ez nagyon mély nyomot hagyott bennem. Itt éreztem először, hogy Istennek szolgálni szép és jó. 16-17 éves lehettem, amikor megismerkedtem Szent Ferenc életével. Úgy éreztem, hogy csak így érdemes élni, ahogyan ő, ebben van öröm és szabadság. Ezért később beléptem a Ferences Világi Rendbe. Sokáig ott volt bennem az a kérdés, hogy világban kell-e élnem vagy pedig szerzetesként. Vagy esetleg Istennek adottan, de mégis világi környezetben kovászként élni. Sok év eltelt, mire megismertem az Ordo Virginumot, a Megszentelt Szűzek rendjét. 2022 februárjában beszéltem a püspök atyával tervemről. Elkezdtem az előkészületeket, és akkor jött február 24. A váratlan helyzetben nem is tudtam egy ideig ezzel foglalkozni. Majd néhány hét múlva, amikor újra felmerült bennem a kérdés, akkor azon gondolkodtam, hogy vajon meddig maradhatok ebben az országban, mennyire értelmes dolog itt éppen most elköteleződni, ilyen körülmények között. Ekkor Szent Pál szavai jutottak eszembe: „Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? De mindezekon diadalmaskodunk általa, aki szeret minket”. (Róm 8,35.37) Ez nagy világosságot adott nekem. Így beadtam a jelentkezésem a püspök atyánál. Nagyon hálás vagyok, hogy most egy év elteltével sor kerülhetett a fogadalomtételre.

TÁNYA: – Amikor eszembe jut a múltbeli életem, akkor elsősorban szüleimnek köszönöm, hogy megtanítottak a szeretetre. Ezen kívül volt néhány ember, akik segítettek utamon. Egy németországi pap, Padre Hansburg ismertette meg engem Jézussal. Nagyon fontossá vált számomra az, hogy Jézussal éljek, értsem őt és megtanultam szeretni őt. Aztán eljött az idő, amikor megkérdeztem Jézustól, hogy hol és hogyan szolgálhatom őt. Eleinte úgy gondoltam, hogy férjhez kell mennem. De aztán úgy éreztem, hogy Istennek szentelt életet kell élnem. Úgy gondoltam, hogy kolostorba kell vonulnom, és meg is tettem. De később találkoztam az Ordo Virginum Németországban élő tagjaival, és ezt éreztem hivatásomnak. Ezzel a fogadalommal teljesült szívem vágya.

VANESSZA: – Tizenennyolc évesen kolostorba vonultam. De végig azt éreztem, hogy Isten valami mást készített számomra, ezért kiléptem és visszatértem Németországba. Agyvérzést kaptam, beteg lettem. Kértem édesanyámat, hogy menjünk vissza Ukrajnába, mert úgy éreztem, hogy Isten oda hív engem. Visszajöttünk hát Munkácsra, ahol rátaláltam a Szent József kápolnára és bementem szentségimádásra. Hirtelen melegséget és örömet éreztem. Hallottam lelkemben a hangot: „Maradj itt!”. Lassan megismerkedtem a plébánia híveivel. De azt éreztem, hogy valami hiányzik. Többre vágy-

tam. Egy németországi lelki társam, Vincent bencés testvér mesélt nekem röviden az Ordo Virginumról. Egyre inkább erősödött bennem az érzés, hogy ez az utam. Egy éven át imádkoztam. Húsvét előtt Kis Szent Teréz kilencedet végeztem, és pont a kilencedik napon eljött hozzánk édesanyám sógora egy szál fehér rózsával, ami a tisztaság jelképe. Ez egy erős jel volt számomra, mintha Isten azt kérdezte volna: még mindig nem érted? Aztán beszéltem erről a plébánossal, aki szólt a püspöknek és így elindult a folyamat. Két évig jelölt voltam, most pedig letettem fogadalmamat, ami egy évre szól.

– Miért pont ez a szolgálat keltette fel érdeklődésedet?

KINGA: – Amit választottunk, az egy Istennek teljesen átadott élet, mégis a világban maradunk. Először is annak a megélése, hogy hiszek az Isten szeretetében. Hiszek abban, hogy Ő személyesen hív engem. Az Ő szeretetére és hívására adott válaszem. A fogadalomtétel szövegében az is benne volt, hogy Isten és az Anyaszentegyház szolgálatára adom át magamat. Tehát az Istennek szentelt élet az Egyháznak való átadottságot is jelenti számomra.

TÁNYA: – Azt jelenti, hogy teljesen átadtam magam Jézusnak. Úgy éreztem, hogy igent szeretnék mondani erre a szolgálatra. Hálás vagyok azért, hogy hárman is fogadalmat tettünk, és azért is, hogy Miklós püspök is Isten hívását vélte felfedezni ebben a szolgálatban. Rendünk egyik szolgálata az ima az Egyházért és az egész világért. Imádkozom érte-tek is és ti is imádkozzatok értünk, hogy az, amit megígértünk Istennek a fogadalomban, azt be tudjuk tartani és véghez tudjuk vinni.

VANESSZA: – A rend tagjai olyan nők, akik Istennek szentelt életet élnek tisztaságban. Nem szerzetesek, hétköznapi ruhában járnak. Viszont viselnek egy gyűrűt és megvannak a kötelező imáik. Az Ordo Virginum számomra a szabadságot jelenti. Munkámmal az egyházat, a papokat szolgálom. Nekik ajánlhatom fel talentumaimat. Köszönöm Istennek, hogy meghívott.

Szöveg: Molnár M. Katalin

Az interjút a Veritas média projekt felvételei alapján Fehér Rita állította össze

„Az ima helye mindig a világosság helye”

Felszentelték Palágykomorócon a római katolikus templomot

2023. április 11-én, a Fényes hét keddjén nemcsak a derült ég és a tavaszi melengető napsütés gyűjtötte egybe az ungvári járásban elterülő Palágykomorócon, a szlovák határ közelében fekvő kicsiny településen a híveket, hanem az a várva várt ünnepi esemény, amelynek keretében felszentelték a falu római katolikus templomát.

Sok évnyi várakozás, imádság után 2018-ban valósult meg a helyi római katolikus hívők közösség álma: megkezdték az új templom építését. Az építkezést a Bethlen Gábor Alapkezelő támogatásának köszönhetően kezdtük meg, majd 2019-ben a Magyar Kormány újabb támogatásával folytathatták a munkák, végül az építkezés a Munkácsi Püspökség, valamint a helyi hívek adományaival kiegészítve fejeződött be. Az öt évig tartó építési munkák után ünnepélyes keretek között felszentelték a Schneidgen György tervei alapján készült, Szent József tiszteletére épült templomot.

„2022 tavaszán, amikor már álltak a falak és befejeződött a tetőszerkezet megépítése, megáldásra került az épület, és a püspök úr engedélyével Petenko Miron atyával elkezdtünk miséket tartani benne” – árulta el Majnek Antal püspök, Palágykomoróc lelkipásztora.

Az ünnepélyes templomszentelési szertartást és szentmisét Lucsok Péter Miklós OP, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója vezette, Majnek Antal OFM, az egyházmegye nyugalmazott püspöke az egyházmegye számos papjának jelenlétével. Az ünnepi alkalmat megtisztelték jelenlétükkel a görögkatolikus paptestvérek, a helyi református lelkész, a közelet és a diplomácia képviselői, köztük Papp Ferenc konzul úr, Magyarország Ungvári Főkonzulátusának munkatársa, a helyi és kistérségi vezetők, valamint az újonnan épült templom belsőépítésze, Dragonits Márta asszony.

A szertartás a templom előtti téren kezdődött. „Felszenteljük ezt a templomot, mint amikor a keresztségben a gyermeket, átadjuk teljesen Jézusnak. Imádkozzunk azért, hogy mi, és ez a templom Isten áldásával, szeretetével legyen tele.” – mondta Miklós püspök, majd a Palágykomoróci Szent József Római Katolikus Templom kurátorától, Barkaszi Tibortól ünne-

pélyesen átvette a templom kulcsát, amit aztán rábízott a helyi lelkipásztorra, aki kinyitotta a templomajtót, és a papok a hívekkel együtt beléptek a templom belső terébe. Ezt követően a püspök megáldotta a szentelt vizet és meghintette vele a híveket, majd a templom falait. A szentmise olvasmányai, a zsoltár, az evangélium, majd a szentbeszéd következett.

A homíliában Miklós püspök, az evangéliumra visszatulva, amelyben Mária kereste Jézust az üres sírnál, feltette a kérdést, hogy mi vajon „keressük-e Jézust”, aki „megígérte, hogy köztünk marad, de aztán felment a Mennyekbe. Van-e olyan érzésünk, hogy elveszítettük Jézust, a jelenlétét. Hiányzik-e nekünk?” Tovább folytatva az elmélkedést a püspök a hallgatóság figyelmét a köztünk megjelenő feltámadt Krisztus jelenlétére irányította: amikor összejövünk az Ő nevében, amikor találkozunk Vele az Igében, amikor megjelenik és szól a felkent személyeken keresztül, amikor találkozunk Vele a szentségekben, amikor befogadjuk Őt az Eucharisziában, amikor rátalálunk az Oltáriszentségben.

„Hol van Jézus? Itt van köztünk a Feltámadt Jézus! S ez a hely, ez az Istennek szentelt hely Jézus különleges jelenléte. Ezért, amikor úgy érzitek, hogy elveszítettétek Jézust, keressé-

tek Őt sírva, keressétek Őt ott, ahova a Szentlélek vezet titeket, de tudjátok, hogy a templom az a különleges hely, ahol mindig meg tudjátok találni Jézus jelenlétét.” – zárta Miklós püspök a templomszentelés alkalmából mondott ünnepi szentbeszédét.

A szentmise igeliturgia része után mindenki együtt elénekelte a Mindenszentek litániáját, majd következett a felszentelő imádság és a templom falainak krizmával történő megkenése. Ezután tömjén illata lengte be a templomot. A püspök az illatáldozattal körbejárta az oltárt, melyet aztán letrítettek és meggyújtották rajta a gyertyákat. Megáldotta a templom harangját is, melyet még Egry Ferenc öntött Kisgyeőcön 1937-ben. Ezután a szentmise az áldozati résszel folytatódott.

A szentmise végén az újonnan felszentelt római katolikus templom kurátora ismertette a templom megépülésének folyamatát és köszönetet mondott a magyar kormány és minden adakozó anyagi támogatásáért, valamint megköszönte annak a sok embernek a munkáját, akik valamilyen formában hozzájárultak ahhoz, hogy a templom külsőleg és belsőleg is Isten jelenlétének méltó helyévé válhasson.

röghkatolikusokat szolgálni. Az egyházmegyében mi is tartunk göröghkatolikus templomban szentmiséket, így volt ez Palágykomorócon is. Az itt élő hívek szándéka azonban az volt, hogy legyen saját szentélyük, ahol bármikor megtarthatják a szertartásokat.”

Lucsok P. Miklós, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója szintén kifejezte abbéli örömét, hogy a híveknek most már van saját templomuk: „Egy új templom mindig az Istenbe és a jövőbe vetett hitet jelképezi. Erre pedig, most a háború közepette különösen nagy szükség van... A templom egy olyan hely, amire Isten rámutat, hogy itt akar velünk találkozni az Ige által, a szentségek által. Nagyon örülünk ennek az eseménynek... Az embereknek itt Palágykomorócon nem kell járniuk a szomszéd település templomába vagy a göröghkatolikus testvérek templomába, akik szeretettel fogadtak minket. Most van saját templomunk és itt fogunk növekedni a világosságban, a szeretetben, és imádkozni fogunk, mert az ima helye mindig a világosság helye...”

Béres Ági néni, palágykomoróci hitoktató, az egyházmegye Profide emlékéremmel kitüntetett tagja, aki több nemzedéken át nevelte, oktatta a gyereket, ezekkel a szavakkal fejezte ki örömét és háláját: „Mertünk álmodni, és mertük az Úr elé tární kérésünket: szeretnénk, Urunk! És az álom valósággá vált, ami ma teljesedett ki a felszentelési szentmisében. 32 éve vagyok hitoktató, nagyon sok gyereket hitoktattam. Most is vannak itt közülük, már anyukák, apukák... Hatalmas ajándék ez a templom Palágykomorócnak, hatalmas öröm... Nekem, mint hitoktátónak is öröm, hiszen van egy szép hittantermünk is. Sajnos, most nincsenek gyerekeink, de bízunk az Istenben, van hitünk, bizalmunk, reményünk, hogy a Jóisten gondoskodik rólunk. Lesznek majd gyerekek is! Ha már nem is én fogom tanítani őket, de vannak fiatalabbak, van utánpótlás. Nekem mindig az adja meg az örömet, hogy vannak új hajtások, hogy nem hal meg az a tő, amin elindultunk. Ebben a csodálatos időszakban, a Feltámadás ünnepi időszakában most én azt érzem, hogy mi is valahonnan feltámadtunk. Most nagyon feltámadtunk, most nagyon lángolunk. Láttam minden arcon a boldogságot, az örömet.”

Papp Ferenc, Magyarország Ungvári Főkonzulátusának konzulja Bacskai József főkonzul nevében köszöntötte a megjelenteket. „Látva ezt a csodálatos templomot, nem lehet más érzése az ide belépő látogatónak és a híveknek, mint a hála a mindenható Isten előtt és hála mindazon egyszerű híveknek, embereknek, akik létrehozták ezt a szentélyt, Isten házáat.” – fogalmazott beszédében a konzul. A diplomata aláhúzta a magyar társadalom Ukrajna népével megélt szolidaritását mind a menedék kérők befogadása, mind a humanitárius segítségnyújtás területén. „Azt kívánom a hívő közösség minden tagjának, hogy gyakran töltsék meg ezt a gyönyörű templomot hittel, imádsággal, és hogy ebben a rendkívül nehéz időszakban adjon a Jóisten békét és biztonságot, sok erőt és egészséget” – zárta szavait a diplomata.

Majnek Antal, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye nyugalmazott püspöke elmondta, a palágykomoróci hívek a templom megépülése előtt a helyi göröghkatolikus templomban tartották a miséket. „Emlékszem arra, amikor Milan Sasik, a Munkácsi Göröghkatolikus Egyházmegye korábbi püspöke úgy rendelkezett, hogy mindenhol saját templomot építsenek a göröghkatolikus hívek számára. Sokat egyeztettem vele, hiszen akkoriban mi 28 templomba engedték be a gö-

Molnár M. Katalin
Fényképek: Weiss Viktória

A palágykomoróci újonnan épült templomról

A belsőépítész szemével

Április közepén Lucsok Péter Miklós püspök új templomot szentelt az ungvári járási Palágykomorócon. Dragonits Mártát, a templom belsőépítészt kérdeztük feladatáról, a templombelső kialakításáról.

– A templombelső kialakítása az Ön nevéhez is fűződik. Hogyan került kapcsolatba a kárpátaljai római katolikus egyházzal? Milyen lelkülettel látott neki a munkának, melyre felkérték?

– Az 1970-es években Majnek Jenővel – Antal püspök úrral – együtt jártunk a budapesti Központ Szemináriumba Csanád Béla atya hittanóráira, onnan az ismeretség. Többször is adhattam belsőépítészeti tanácsokat kárpátaljai szolgálata alatt, melyet minden esetben nagy megtiszteltetésként éltem meg.

– Miből, milyen lépésekből áll egy ilyen munka? Mit vesz legelőször figyelembe (pl. templom védőszentje, hívek száma, település jellege)?

– A belsőépítész nem egy „megmondó ember”, hanem az építető kreatív partnere. A templomok belső alakítása mindig izgalommal és örömmel tölt el. Szakmai szempontok – a funkcionalitás, anyaghasználat – mellett az adott közösség által megfogalmazott igényeket kell elsősorban figyelembe venni, a templom titulusa pedig mindig inspiráló. Ajándék, hogy

Hogyan született és mi az Ars Sacra fesztivál?

II. János Pál pápa, Ecclesia in Europa című enciklikájában megújulásra hívta Európa nagyvárosait, hogy új lendülettel, a jelenkor kihívásainak megfelelően mutassuk be hitünk gazdagságát a világnak. Szentatyánk indítására Bécs, Párizs, Lisszabon és Brüsszel főpásztorainak közös elhatározásával, valamint az Emmanuel Közösség támogatásával megfogalmazódott a városmissziók terve. Budapest is csatlakozott a kezdeményezéshez, 2007-ben meghirdette a városmisszió évét.

A három alapító, Dragonits Márta, Kolek Ildikó, Toroczky Ilona úgy gondolták, hogy bekapcsolódva a nagyszabású missziós feladatba, a művészetek segítségével szólítják meg a város különböző vallású, világnézetű lakóit, és megrendezik az Ars Sacra Fesztivált és a Nyitott Templomok Napját. Felbuzdulva a lelkes visszajelzéseken, 2008-ban létrehozták az Ars Sacra Alapítványt, amelynek célja a különböző művészeti ágakon belül felszínre hozni és népszerűsíteni a szakralitást. Így 2007 óta minden év szeptember harmadik hetén, a Kulturális Örökség napjával egy időben rendezik meg az Ars Sacra Fesztivált kísérrörendezvényeivel, a Nyitott Templomok Napjával, és 2016 óta az Ars Sacra Filmfesztivállal.

A Budapestről indult kezdeményezés országossá vált, majd határokon átívelővé. Az idén 2023. szeptember 16-24. között kerül sor a XVII. Ars Sacra Fesztiválra, melynek mottója: „Keresd a békét!” (Zsolt 34,15)

előre látom a teret, és amit szeretnénk megvalósítani. Nagyon fontosnak tartom, hogy a tér harmóniát sugározzon.

– Milyen lett a palágykomoróci templom egy belsőépítész szemszögéből? Mi a különlegessége?

– A palágykomoróci templommal 2016-ban kezdtem foglalkozni. A templom szentélyével szemben egy óriási nagy, egybefüggő falfelület van. Ez a felület lehetőséget ad a stációképek elhelyezése fölött, a Feltámadás örömének, üzenetének nagy méretben való megjelenítésére. Antal püspök atya most ehhez keresi a megfelelő művészt, ill. műalkotást. Az alaprajzi kialakítás, és a szentély bútorzatának terveit elküldtem, a helybeliek és Tóth Gyula fafaragó asztalosmester keze munkáját dicséri.

– Már több templom kialakításánál is közreműködött itt Kárpátalján. Milyen élmények kapcsolódnak ezekhez a munkákhoz?

– Számomra mindig nagy megtiszteltetés, és öröm, amikor Kárpátaljára hívnak. Michels Tóni atya beregszászi szolgálata alatt is jártam ott. Ardón a homlokzatszínezésben segítettem, Perecsenyben a templom megújításában adhattam tanácsokat. Ungváron Petenko Miron atyával és Szarvas Péterrel közösen tervezzük a szentély megújítását. Munkácson a székesegyház padlóburkolatát választottuk ki Antal atyával, és elkészítettem a burkolattervet. Miron atya felvitt arra a helyre, ahol Fesztly Árpád „A magyarok bejövetele” körképének vázlatait készítette. Antal atyával nyomon követhettem a munkácsi katolikus líceum felépülését, nagy élmény volt a növendékekkel, és az elhivatott oktatókkal találkozni.

– Egy személyesebb kérdés: miért választotta ezt a hivatást?

– Édesapám és nevelőapám építészek, édesanyám művészettörténész, a családi légkör e körül mozgott. Már kiskamasz koromban is átrendeztem a lakásunkat, kifestettem a konyhát, édesanyám nagy öröme. Mindig belsőépítész szerettem

volna lenni. Először nem vettek fel az Iparművészeti Főiskolára, ezért elvégeztem az Ybl Miklós Főiskolát, és utána elmentem a Középülettervező Vállalat Belsőépítész Osztályára dolgozni. Azt hittem ott maradok, de a műterem vezetője rábeszélte, hogy felvételizzek még egyszer az Iparművészetre, és akkor sikerült. Életem legboldogabb éveit voltam.

– Az Ön nevéhez kapcsolódik az Ars Sacra fesztivál, melyhez az elmúlt évek során kárpátaljai egyházközségek is csatlakoztak. Mi a fesztivál célja? Miért tartja fontosnak? Idén meddig van lehetőség jelentkezni programmal a fesztiválra?

– Sokan nevetve mondják, hogy belsőépítészből belső építész, azaz léleképítész lettem. Valóban, 2007 óta barátaimmal együtt szervezzük az Ars Sacra művészeti misszióját. A fesztivál célja, hogy a kultúra mélyén nyugvó szakralitást a felszínre hozza, elősegítse a nemzet spirituális egységét, és lelki felemelkedését. A szakrális művészet láthatóvá teszi a láthatatlant, megmutatja létünk függőleges tengelyét, megérint. Őszintén örülnék, ha kárpátaljai egyházközségek, művészek, iskolák, kulturális intézmények szakrális művészeti programokat szerveznének.

A fesztivál idei mottója: „Keresd a békét” (Zsolt 34,15), 2023. szeptember 16-25. között szervezzük meg. Jelentkezni az ars-sacra.hu honlapon, illetve telefonon vagy emailben lehet.

Az riportot készítette: Fehér Rita

MEGHÍVÁS

Csatlakozzon programjaival az ARS SACRA Fesztiválhoz!

XVII. ARS SACRA FESZTIVÁL – 2023. SZEPTEMBER 16-24.

Mottó: „Keresd a békét!” (Zsolt 34,15)

Célunk, hogy az Ars Sacra Fesztivál programjain keresztül a jelen embere találkozzon a hagyományos zsidó-keresztény alapokon nyugvó európai kultúrával és felfedezze annak sokrétű gazdagságát a művészet segítségével. Határon innen és túl várjuk a csatlakozókat, akik a fesztivál keretében művészeti programokkal kapcsolódhatnak az eseménysorozathoz.

KIK CSATLAKOZHATNAK?

- Múzeumok, kiállítóhelyek, galériák és műtermek – szakrális kiállítással, tárlatvezetéssel, múzeumpedagógiai foglalkozásokkal
- Kulturális központok, művelődési házak – színházak, képző- és iparművészek, előadóművészek, mozgásművészek bevonásával
- Képző- és iparművészek – kiállítással, nyitott műteremmel
- Zeneművészek – koncerttel
- Színházak – szakrális témájú színdarabokkal, irodalmi estekkel
- Templomok – a templom bemutatásával, kiállítások, előadások, koncertek befogadásával
- Iskolák – irodalmi, színi előadásokkal, versmondó estekkel, kiállítással, zenei programokkal
- Helytörténészek, művészettörténészek, építészek – szakrális épületek bemutatásával, tematikus kirándulások, séták szervezésével

A CSATLAKOZÁS MÓDJA:

Regisztráljon a www.ars-sacra.hu oldalon és tölts fel programját

2023. július 15-ig

A Fesztiválra olyan új, vagy már meglévő programmal lehet jelentkezni, amely a Fesztivál idején – akár egy rövid ideig is – ingyenesen látogatható, ill. az online térben ingyenesen megtekinthető.

A határidőn túl feltöltött programok sem vesznek el, technikai okok miatt már nem kerülhetnek be a nyomtatott programfüzetbe, de a honlapon meghirdetjük.

ARS SACRA ALAPÍTVÁNY

Telefon: +36 30 145 1284; E-mail: ars-sacra@ars-sacra.hu

Cím: 1014 Budapest, Tárnok utca 5.

www.ars-sacra.hu

XVII.

Sacra®

FESZTIVÁL

2023. szeptember 16-24.

www.ars-sacra.hu

Mottó: „Keresd a békét!”
(Zsolt 34,15)

„Erőt ad nekünk az emberek hálája és kedvessége”

Harapkó Marianna három éve dolgozik Beregszászon, a Szent Anna Karitászt vezetőjeként. Már több mint egy éve zajlik az orosz-ukrán háború, ami nagyban rányomja a bélyegét a város életére, sokat változott a lakosság összetétele is. Mariannát a beregszászi helyzetről, a Karitászt által nyújtott segítség módjairól kérdeztük.

– 2020-as adatok szerint Beregszász 23 ezer lakosú város, és a lakosoknak több mint a fele magyar. Mára hogyan változott a helyzet?

– Kárpátalja, és ugyanígy Beregszász jellemzője az, hogy itt nagyon-nagyon vegyes a lakosság: sok ukrán, román, lengyel, zsidó, mindenféle nemzetiségű ember él, összesen tizenhárom nemzetiséget tartanak számon. Beregszász korábban főleg magyarok lakta terület volt, most pedig már nagyon sok ukrán van, sok az áttelepült, akik a belső keleti országrészből jöttek. Sokan azért maradnak itt, mert majd haza akarnak menni, várják a háború végét – és addig sem akarják elhagyni a hazájukat. De leginkább a nyelv miatt: nem olyan egyszerű elmenni Európába, mert kevesen tudnak idegen nyelvet.

– Hogyan hat rátok a háború, biztonságban érzitek magatokat Kárpátalján?

– (...) A légiriadót már megszoktuk, az áramkimaradások nagy terhet róttak ránk, de mostanra már jobb a helyzet. A besorozás az, ami most leginkább szembesít minket azzal, hogy háború van. Az fáj nekem, hogy egyre kevesebb az ismerős arc, egyre kevesebb a magyar szó. Sajnos ez van, de próbálunk pozitívan hozzáállni az ide érkezőkhöz, mert azért előbb vagy utóbb úgyis az lesz, hogy aki itt marad, annak muszáj alkalmazkodni ehhez a helyzethez, és nekünk is el kell fogadni őket, és úgy viszonyulni hozzájuk, hogy jó legyen nekünk is, meg nekik is. Ők is igyekeznek alkalmazkodni.

– Ti, mint Karitászt, hogyan tudjátok segíteni az áttelepültek beilleszkedését?

– November óta van egy mentál programunk, ahol lelki segítségnyújtást adunk. Még az elején készítettünk egy felmérést,

és, egy kis közvélemény-kutatást: összeállítottunk egy kérdősort. Óvatosan beleraktunk rázósabb kérdéseket is, és mivel többen is azt írták, hogy szeretnének magyarul tanulni, akkor elkezdtük a magyar oktatás megszervezését is. Tapasztalatom szerint az ide települők nagyon tisztelik, becsülik a magyarokat, és hálásak, hogy itt lehetnek. A program más területei a lovasterápia, a legújabb a kutyaterápia, és én szoktam kézműves foglalkozásokat is tartani a gyerekeknek. (...)

– Milyen további profilja van a Karitásznak?

– A Beregszászi Szent Anna Karitászt 2011-ben alakult, akkor a fő profilja az ingyenskonyha működtetése volt, ezzel kezdődött, mert azért háború előtt is elég sok rászoruló vagy idős, rokkant ember volt itt, akiknek szükségük volt a segítségre. Michels Antal atya akkor itt szolgált Beregszászban, ő alapította a Karitászt. Az ingyenskonyha még ma is a fő profilunk (50 főre főzünk), de mással is foglalkozunk. Van pl. egy régiós programunk, az esperesi kerületbe tartozó magyar falvakat és Beregszászt ellátjuk élelmiszersomagokkal, gyógyszer-, illetve rezsitámogatással. Van egy tűzifa programunk, ami nyáron a „Magyarok Kenyere” akcióval kezdődik: a gazdák, akik adományozni akarnak, behoznak egy-egy zsák búzát, és az ezek eladásából befolyt összegből veszünk téli tüzelőt a rászoruló családoknak. Ez nagyon jó, mert így gyakorlatilag egymásnak segítenek a családok. Aztán a Megyei Karitásztól kaptunk jó minőségű műtrágyát, amit az itthon maradt gazdák között osztottunk ki. Most pl. Kanadából facsemetéket ígértek össze: ezeket most nem a rászorulóknak adjuk, hanem mindenkinek, aki az egyházunkhoz tartozik, így próbáljuk őket biztatni, hogy itthon maradjanak, mert ha az ember fát ültet, az azt jelenti, hogy meg szeretné érni, hogy termőre forduljon és gyümölcsöt hozzon. (...)

– Hogyan és mikor tudtok ti feltöltődni, hiszen ehhez a munkához rengeteg lelki erőre van szükség?

– Szoktak lenni lelkinapjaink, ahova mindig meghívunk előadókat. Tavaly a siroki plébános – egyben az Egri Egy-

házmegyei Karitászt vezetője, Árvai Ferenc atya adott nekünk szuper feltöltődést, ami ránk is fért. Kimerültek voltunk lelkileg is, fizikailag is, hisz már fél éve tartott a háború, épp már leeresztettük a kezünket, de akkor ő lelket öntött belénk. (...) Az idei tavaszi lelki feltöltődésünket Miklós püspök segítette (a szerkesztő megjegyzése).

- Hogy vagytok most, és mi ad nektek reményt?

- El vagyunk keseredve, de a hit, az Istenbe vetett hit segít mindnyájunkat a továbblépésben. Enélkül nem menne. Erőt ad nekünk az emberek hálája és kedvessége. Legutóbb épp

nagyon megrendített az, hogy egy magatehetetlen bácsi semmi mást nem kért, csak könyvet, amikor azt kérdeztük, mire van szüksége. Sajnos sokan elmentek, ugyanakkor sok az új betelepülő is. Egy kicsit nehéz a csisolódás, de én nagyon alkalmazkodóképes vagyok, nagyon igyekszem, hogy próbáljunk együtt dolgozni, együtt továbblépni, és a munkatársaimmal a feladatunkra, az emberek megsegítésére összpontosítani. Ez nekem nem is munka, inkább hivatás.

Péterfi Eszter rövidített riportja

Megjelent az Új Város online felületén 2023. április 28.

Lelkinap a Karitászt munkatársai és önkéntesei számára

Lelkinapot szervezett a Szent Anna Karitászt az egyházmegyei munkatársak számára május 19-én Beregszászban. A Beregszászi Szent Anna Karitászt az egyházmegye összes többi karitászt szervezetével együtt a háború kezdete óta folyamatosan támogatja a Kárpátaljára érkező menekülteket, és a helyi rászorulókat is. A segélyszervezet munkatársai hatalmas munkát végeztek el az elmúlt időszakban, fontosnak tartják, hogy ők maguk tudjanak töltődni, ezért szerveztek az ő számukra lelki feltöltődésre szolgáló napot a Pásztor Ferenc Közösségi- és Zarándokházban. A karitászt napon fiatalok és az idősebbek is voltak, a programokat is úgy alakították, hogy mindenki megtalálja a hozzá legjobban illőt.

A program szentmisével kezdődött, melynek főcelebránsa Lucsok Péter Miklós püspök volt, aki prédikációjában a Szentlélek jelentős szerepét emelte ki. Rövid szünet után a püspök atya előadást tartott arról, hogy mit jelent irgalmasnak lenni, az irgalom fogalmáról elmélkedett, mely alapja a szeretetszolgálatban dolgozók hivatásának, és kiemelte, mennyire fontos, hogy az irgalmasság minden hívő ember szívében ott legyen. „Mi az irgalmasság? A szeretetnek azon formája, amely meglátja a

másik ember szükségletét. Embertársaink igényei mellett el is mehetünk, de akkor nem vagyunk irgalmasok. Először meg kell látni a szükségletet, aztán megállni, és lehet, hogy változtatni is kell a terveinken.” – mondta többek között a püspök atya.

A nap kiscsoportos beszélgetéssel, kórházlátogatással, filmvetítéssel, finom ebéddel és fórummal folytatódott. Egy csoport meglátogatta a kórházban lábadozó sérült katonákat és közösen imádkozott velük, egy másik csoport Teréz anya irgalommal teli életéről és tevékenységéről nézett meg egy filmet, egy harmadik csoport a helyi idősök otthonába látogatott el, a fiatalok csoportja pedig felzarándokolt a kerekhegyi kereszthez.

Sass Eszter, a beregszászi járási Máltai Szeretetszolgálat fiatal önkéntese is részt vett a lelkinapon. „Az önkéntesség nem egy kötelező dolog, nem olyan, amit mindenkinek muszáj kipró-

bálni. Szerintem, ha az ember úgy érzi, ha a lelkének jót tenne, hogy valakinek az arcára mosolyt csaljon, vagy valakinek a napját kicsit feldobja, vagy valahol segítsen, és van hozzá energiája és ideje, akkor az jön, és megtalálja a módját annak, hogy hol, hogyan segítsen. Legyen az a Máltai Szeretetszolgálat, vagy a Karitászt, az már mindegy.” – osztotta meg Eszter gondolatait. A Magyarországon már évek óta működő Karitászt junior programot szeretnék Kárpátalján is megvalósítani.

A beregszászi lelki nap jó lehetőség volt arra, hogy az egyházmegye különböző részeiből érkező karitászt munkatársak és önkéntesek egymással és a különböző programokkal megismerkedhettek. A karitászt hosszú távú segítségnyújtásra készül Kárpátalján, mivel a háború elhúzódásával egyre több a rászoruló.

Összeállította Molnár M. Katalin

Forrás: Beregszászi Szent Anna Karitászt facebook oldala,

Ungvár Tv21 adása

Papi lelkipyakorlat Szinyákon

„... Akkor elvonult velük egy magányos helyre, (...) hogy egyedül legyenek.”(Lk. 9,10)

Az evangélium ezen szavai kifejezik azt a valóságot, amit 2023. május 22 – 25. között egyházmegyénk papijai, szerzetesei és állandó diakónusai az Istennel és az egymással való közösségben megélték Szinyákon, a lelkipyakorlatos házban.

Összesen 18-an vettek részt a magyar ajkú, magyar nyelven is szolgáló egyházi személyek az évente egyszer megrendezésre kerülő papi lelkipyakorlaton. Az idén Varga László kaposvári megyéspüspök vezette az „Irgalmasságot befogadni és irgalmasságot adni” címet viselő lelkinapokat.

A lelkipyakorlat május 22-én közös vesperással kezdődött. Miklós püspök, aki nagy szeretettel fogadta Varga László püspököt, maga is részt vett a lelkinapok nyitó és záró programjain.

„Nagyon jó volt a lelkipyakorlat. Megérintett a megtérés témája, a Krisztussal való személyes kapcsolatot, az evangélium megélése és a tanúságtétel.” – osztotta meg velünk benyomásait Róbert atya.

Az együtt töltött napok során a programban volt elmélkedés, megosztás, szentségimádás, reflexió, szentmise, és a csodálatos természeti környezet lehetőséget adott a mozgásra is. Együtt lenni Jézussal az Oltáriszentség előtt, az Igét hallgatva, az átélt lelki rezdülések megosztásával, egymás meghallgatásával, a természet csendjében – mind segítette a lelkipyakorlatozókat, hogy lelkiileg megújulva tudják folytatni egyházi szolgálatukat.

„Engem nagyon megérintett a mostani papi lelkipyakorlat, melyet Varga László püspök atya tartott nekünk. Főként a csendes szentségimádással kapcsolatos tanúságtétele. Most is visszhangznak bennem a szavai: „Legprofibb védekezés, pajzs az Isten engem megváltoztatni akaró erejével szemben, ha csak én beszélek a szentségimádás alatt. Jó volt együtt imádkozni, beszél-

getni a paptestvérekkel. Jó volt csak úgy csendben lenni Jézus előtt.” – osztotta meg velünk Megyesi László diakónus.

Varga László püspök atya, vagyis „Laci atya”, ahogyan sokan ismerik és nevezik őt, minden nap tartott egy vagy két elmélkedést, melyek a megtéréstől kezdve, a Szentlélekben való megújuláson át, az embertársakkal való foglalkozáson keresztül a békességig, az irgalomig – sokféle témát érintettek és bontottak ki.

„Nekem nagyon jó volt a lelkipyakorlat, pedig pap létemre egyáltalán nem

volt kedvem menni, már eléggé elfárasztott az év, de meglepő, hogy az Isten akkor dolgozik, amikor akar, nem akkor, amikor ráérek. Bár, már sokat hallottam és unásig ismételtetjük, mégis újdonságként hatott, hogy meg kell térni, minden nap. A megtérés pedig pont ebben állt: elengedni a terveimet, a fáradságot, ötleteket, és hagyni, hogy az legyen, amit az Isten akar, aki sokkal jobban tudja, mikor mi kell.” – írta Tamás atya hazatérve.

Miron atya is megosztotta, mit jelentettek neki ezek a napok: „Elsősorban

Varga László személye érintett meg, egyszerű és hiteles ember. Régóta ismerem, és személye minden alkalommal, amikor találkozunk, megérint. Érződik, hogy élő kapcsolata van Jézussal. A lelkigyakorlatról a megtérést hozom magammal. Ha szeretnénk változást magunk körül, akkor nekünk kell elkezdni megváltozni. Érdekes volt az is, ahogyan Laci atya beszélt az életéről. Például hogyan fogadott be két rokkant embert, vagy, hogy minden nap egy órát tölt szent semmittevésben az Eucharisztia előtt. A naponta egy óra szentségimádást szeretném én is megújítani a saját életemben. Aztán beszélt nekünk a határok betartásáról is, arról, hogy tudunk kell az igen mellett nemet is mondani. Ha nem tartjuk be a határainkat, elkezdhetünk Istent játszani, elkezdhetjük kihasználni az embereket. Azt is mondta, hogy a mai világ az aktivitás eretnkségében él. Papként nem attól vagyok értékes, hogy építek, csinállok valamit, hanem attól, hogy vagyok. Nagyon mélyen beszélt a szentmiséről is. Csak megtöretés után válok kioszthatóvá, ahogyan Jézus. A megtört szentségban jelen lévő Jézus ugyanaz, mint a másik emberben jelen lévő Jézus. Ha felfedezem Jézust az Oltáriszentségben, akkor könnyebben felfedezem életem a megtört emberben. A csend fontosságáról is sokat elméltünk: Isten a csend barátja. Azzal az elhatározással jöttem el, hogy szeretnék változtatni a

saját lelki életemben. Ezért jók a lelki gyakorlatok. Többen megfogalmaztuk, hogy változni akarunk, hogy radikálisan szeretnénk megélni az evangéliumot."

Theodor atya a papi lelki gyakorlaton átélt személyes tapasztalatával ajándékozott meg minket: „Ha egy pár szóban akarnám összefoglalni az ideit, Kékesfüreden közösen átélt papi lelki gyakorlatot, akkor a zsoltárossal együtt azt mondanám: «Hatalmas dolgot művelt az Úr velünk, azért szívből ujjongunk!» (Zsolt. 126,3). Úgy érzem, hogy

valóban nagy dolgokat tett velem az Úr. Rögtön az elején szívembe vágott Miklós püspök atya kérése és utána többször a lelki gyakorlatot vezető kedves vendégünk - Varga László püspök atya felszólítása, hogy «legyetek nyitottak a Szentlélekkel!» Elhatároztam hát, hogy az leszek... Az elhatározásom, László püspök atya személyes tanúságtétele és mély elmélkedései, a közös imádság, valamint személyes napi reflexióim és őszinte vágyakozásom igenis nagyot segítettek abban, hogy a viaszgató Szentlélek a szívem Vendége legyen. És nagy dolgokat művelt... Újra rácsodálkoztam, hogy mily gyönyörű az én hivatásom, hogy gyengeségeim ellenére - nagy dolgokra lettem meghívva én és velem együtt mindazon hívők, akiket a Jóisten életem folyamán rám bíz. Csomó elhatározás született meg bennem, megszűntek bizonyos féltelmeim és bizonytalanságaim - újra béke, öröm és hála honol a szívemben. Egyszerűen - lángolt a szívem, mint az emmauszi tanítványokban. Különösképpen nagy ajándék volt a számomra együtt lenni a pap és diakónus testvéreimmel. Ráébredtem, hogy milyen fantasztikus testvéreim vannak, barátaim és egyszerűen jópofa «sorstársaim»! Azt hiszem, mindnyájan más és más lelki élményekkel gazdagodtunk, de mégis egy szívvel mondhatjuk: «Hatalmas dolgot művelt az Úr velünk, azért szívből ujjongunk!»"

Molnár M. Katalin

Ifjúsági lelkigyakorlat Szinyákon

Gyakran van szükségünk arra, hogy kicsit kiszakadjunk a megszokott hétköznapiokból és olyan élményekkel gazdagodjunk, amik segítenek abban, hogy közelebb kerüljünk Istenhez.

2023. május 12-14. között fiatalok számára lelkigyakorlatot szerveztek Szinyákon. A lelkigyakorlatot Weinrauch Márió OFM ferences szerzetes vezette. Itt egy kicsit elcsendesedhettünk és a csendben Istenre és egymásra figyelhettünk.

Az első nap folyamán a játékos ismerkedés után szentmisén vettünk részt, majd filmet néztünk, az estét pedig imádsággal zártuk. A következő napon sok érdekes és lelket tápláló program várta a fiatalokat. Márió atya előadásai és tanító történetei által azzal foglalkoztunk, hogy magunkra találjunk álarcaink nélkül. Mi kényszerít bennünket, hogy szerepet játsszunk? Miért nehéz önazonosnak lenni? Miért felejti el, hogy ki az Isten?

Az előadások utáni kiscsoportos beszélgetések igazi szeretetközösséggé alakítottak minket. Megbeszéltük az előadások, tanítások, történetek mondanivalóját. Azt, hogy Isten lát engem minden álarcom nélkül, végtelenül szeret és végtelenül irgalmas. Az Úr nem akarja, hogy elveszünk. A délutánt sétával és csapatépítő játékokkal folytattuk. Az

estét szentségimádással, közbenjáró imával és dicsőítéssel fejeztük be.

Vasárnap délelőtt, a szentmise után zártuk le a rövid, de annál tartalmasabb lelkigyakorlatot. Minden résztvevő elmondhatta, mi volt a számára legfontosabb tanulság, mit visz haza útravalóul az együtt töltött hétvégéről. Majd mindenki személyesen néhány gondolattal, öleléssel köszönt el a társaitól. Ebéd után pedig lélekben feltöltődve, hitben megerősödve indultunk haza.

Nagyon vidám, de egyben nagyon mély hétvégét élhettünk át a fiatalokkal együtt, sok éneklés, játék és oldott hangulatú étkezés mellett.

Mihalovicsné Tóth Krisztina
császlóci hitoktató

Tavaszi kirándulás Husztra a Szűzanya hónapjában

Ha megkérdezik tőlem, hogy melyik a kedvenc hónapom, gondolkodás nélkül azt mondom, hogy a május! Gyermekkorom óta különös hangulata van számomra ennek a hónapnak. Talán azért, mert májusban születtem... Vagy azért, mert ilyenkor minden virágzik, pompázik, éled, ezer zajjal zsong a természet. Reggel csodálatos madárdalra ébredek, este a békák hangos zenéje és tücsökmuzsika ringat álomba.

A természetben minden szenvedélyesen élni akar, és tovább szeretné adni az életet. Ilyenkor az emberi lélek is különleges megújulásra, tettekre sarkalló ihletettségre, a szépségek befogadására, új tapasztalatokra vágyik.

De nem csak ezért szeretem a májust! Ez a hónap a Szűzanya hónapja: a bensőséges Máriára figyelés, a gyermeki hittel végzett litániák, a közösségi rózsafüzér-imák meghitt, lelket emelő időszaka.

Talán nem véletlen, hogy nyugalmazott püspök atyánk, Majnek Antal és Thurzó Péter atya, csapi plébános épp május közepére álmodott meg egy nagyszabású kirándulással egybekötött kárpátaljai zárándoklatot. Az Úristen különleges ajándéka, hogy ez a közösségépítő program május 13-án, a Szűzanya fatimai jelenése kezdetének emléknapján valósulhatott meg.

Köztudott, hogy 1917. május 13-án a Boldogságos Szűz Mária a portugáliai Fatima közelében három pástorgyereknek jelent meg. Ezért Péter atya a zárándoklatot különösképp a Szent Szűz oltalmába ajánlotta.

A zárándoklat korán reggel indult. Három buszban közel 160 utas érezte úgy, hogy szeretné megtapasztalni e különleges nap ajándékait. A zárándoklaton Sislóc, Palló, Palágy, Gálócs, Szelmenc, Rát, Salamon és Csap egyházközségei vettek részt. Az úti cél a felső-Tisza-vidéki Huszt városa volt. A programban szerepelt a „magyar” templom megtekintése, illetve szentmisén való részvétel, a huszti várrom felkeresése, valamint kirándulás a Nárciszok völgyébe.

Husztra érve Szulincskák Sándor atya, a helyi plébános szívélyesen fogadott minket. Sokunkat régi barátként üdvözölt, hisz évekig szolgált Csap környékén.

A szentmisét Péter és Sándor atya, valamint Antal püspök atya mutatták be a patinás, meghitt hangulatú és különleges szépségű, barokk stílusú Szent Anna tiszteletére felszentelt „magyar templomban”.

Antal atya szentbeszédében különösen a közösség megtartó erejét hangsúlyozta. Azt,

hogy minden nehéz helyzetben, még a legkilátástalanabban is hálát kell adnunk egymásért, közösségeinkért, az összetartozásért, a közös ima, a szeretetben együtt töltött idő erejéért. A békének munkálása környezetünkben, családjunkban, templomi közösségeinkben, munkahelyünkön – szent kötelességünk! Soha nem bírt ekkora jelentőséggel, mint ebben a háborús helyzetben.

A szentmise után a zárándokcsapat a huszti vár felé vette útját. A célhoz vezető hosszú meredek úton volt időnk szívünkben forgatni Antal atya szavait. És minden biztonnal Kőlcsey örök érvényű verssorai is a lelkünkben muzsikáltak:

„Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?

Messze jövővel komolyan vess össze jelenkort;

Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”

Sok erő és kitartás kellett, hogy feljussunk a várromig, hisz a csapatban szép számmal voltak idősebbek is. De a hegy-csúcsra elének tárul csodás kilátás kárpótolt minden fáradságot.

A helyi Karitászcsoport finom ebéddel várta a kirándulókat. Ezúton is szívből köszönjük fáradozásait és a kitűnő bográcsgulyást.

A visszaúton megtekintettük a Nárciszok völgyét, ami különös varázsával egyedülálló turisztikai látványosság. Bár a nárciszmező sajnos egyre zsugorodik, a virágok száma jóval kevesebb, mint évekkel ezelőtt volt, de a látvány így is felejthetetlen.

A kapott élményt először is Istennek szeretném megköszönni. Hálát adni mindenkiért, azért, hogy ajándék lehettünk egymásnak. Megköszönöm a nyitott szívemet, a jó hangulatot, a vidámságot, a baráti beszélgetéseket, az együtt töltött női időt. Megköszönöm a közös imádságot, a lelket emelő, szép gondolatokat, a feltöltődést! Megköszönöm a Szűzanya oltalmát, a Szentlélek vezető kegyelmét, a testvéri szeretetet. Végül mindannyiunk nevében köszönöm a megáldóknak és a szervezőknek ezt az élményekkel teli, felejthetetlen napot!

Fekete Alica

Virrasztás a békéért

Egész éjszakai virrasztásra és szentségimádásra gyűltek össze a tiszaujlaki hívek május 13-ról 14-re virradóra a helyi római katolikus templomban. Az egész éjen át tartó áhítatot idén már második alkalommal szervezték meg.

Első ízben május elején jöttek össze, amikor Szent József, a munkás, valamint a család témája került középpontba. Most viszont az elmúlt egy év legsürgesebb óhaját fogalmazták meg a jelenlévők: imájukat a békéért ajánlották fel.

A virrasztás menetét Bán Jónás OFM ferences szerzetes, tiszaujlaki plébános és hívei állították össze. A római katolikus hívek mellett a görögkatolikus testvérek is aktívan részt vettek a szervezésben.

Az áhítat 18 órakor szentmisével kezdődött, mely során az egybegyűltek Orosz István atya, a Görögkatolikus Papnevelő Intézet propedeutikus előljárója prédikációját hallhatták. A szentmisét követően minden egyes órának megvolt az imafelelőse: egy-egy csoport vagy közösség.

19 órától vette kezdetét a gyerekek imaórája. Azt követően Egressy Márton tiszaujlaki görögkatolikus áldozópap vezetésével Paraklizrásra került sor. Kilenc-től zenés órák következtek: Rácz István atya, benei plébános zenés imádsága, majd Janik Neanilla, tiszaujlaki kántor orgonájátéka, éjfél előtt pedig a nevetleniek dicsőítő szolgálata következett.

Este 18:00 és 23:00 között szentgyónásra is volt lehetőség. Éjjel egytől Szent Ferenc szavaival imádkoztak az Úrhoz, majd kettőtől keresztútra került sor, melyben Szent Pio atya gondolatai hangoztak el.

A virrasztásnak volt egy csendes órája hajnali három és négy között, amikor mindenki a maga imájával fordulhatott Istenhez. Hajnali négykor Akatisztosz, majd az édesanyák fohászai

következtek. A hat órai áhítatnak kifejezetten a béke volt a témája, héttől pedig a plébániai csoport vezetésével rózsafüzért imádkoztak.

Az éjjeli imacsokrot a reggel nyolcórán vasárnapi ünnepi szentmise keretében nyújtották át a virrasztáson résztvevők a Mennyei Atyának és a Szűzanyának, a Béke Királynőjének.

Fehér Rita

Virrasztás – Ősi bűnbánati gyakorlat

A készüllet és a készenlét egyik legnagyobb előjele az, ha ébren várjuk, figyeljük Isten jelenlétét. „Virrasszatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek. A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlenséges” (Mt 26,41). A virrasztás, ahogyan a böjt is, a test és a lélek próbája. Egy imádság sem vész kárba, ha pedig az ima lemondásokkal jár, még inkább megtapasztalhatjuk Isten gondoskodását.

Világi Kamilliánus Családok találkozója és nagygyűlése

A Világi Kamilliánus Családok életében az idei év nagyon jelentős, mert az utoljára 2014-ben lezajlott nagygyűlés után 2023. május 1-7. között a Castelli Romani varázslatos negyedében, a Fraterna Domus Sacrofano lelkipraktikus Központban megtartották a nagygyűlést.

Szejler Krisztina, a munkácsi kamilliánus család küldötte részt vett a Világi Kamilliánus Családok életének e nagy eseményén. Az ő személyes beszámolóját olvashatjuk.

„Lelliszi Szent Kamillt, a betegek gyógyítóját, pártfogóját, tisztelik, szeretik az egész világon. Ő volt az a szent, aki elsőként érzett elhivatottságot a betegek iránt. Olaszországban született és élt, maga is betegként szolgált a betegeket, megalapítva a XVII. században a Kamilliánus rendet.

Ez év májusában tartották meg a világ kamilliánus laikusainak közgyűlését Rómában. Gyönyörű szép helyen, a Fraterna Domus-ban gyűltek össze a kamilliánusok és atyák a világ 27 országából. Köztük voltam én is, képviseltem a munkácsi kamilliánus családot és ezzel egész Ukrajnát.

Érdekesek és tanulságosak voltak a különböző országok szolgálatáról elhangzott beszámolók. Érdekesek, mert minden ország másképpen gondolkodik és végzi a munkát lehetőségei és a

helyi szükségletek szerint. Sokat lehetett ezekből meríteni és tanulni a saját munkánkra viszonyítva is.

Elhangzottak nagyon szép gondolatok a kamilliánus karizmát illetően. Például az, hogy ott vagyunk jelen a szenvedés tengerében, mert a kamilliánus az a „fogadós”, akinek Jézus azt mondta: „Viseld gondjait!” Az a gondolat is megérintett, hogy Szent Kamill álmat - szebbé tenni a világot - a szívünkben kell megvalósítani. Tanulságos volt megtapasztalni, hogy nyíltan tudunk beszélni a gondokról, problémákról: az elöregedésről, az európai országokban látható egyháztól való elfordulásról, a pénztelenségről, a betegségekről, különösen a gyermekek közt az afrikai és ázsiai országokban.

A közgyűlésen a szavazati joggal rendelkező kamilliánus testvérekkel

együtt megválasztottuk újabb hat évre az új központi tanácsot. Köztük van egy testvér Ausztriából, ahova a mi kis családjunk is tartozik.

A közgyűlés vasárnap ünnepélyes szentmisével fejeződött be a római Mária Magdolna templomban, ahol élt és ápolta a betegeket Szent Kamill, és ahol őrzik ereklyéit, a csontjait és a szívét. Lehetőségünk volt arra is, hogy a Szent Péter téren üdvözlöljük Ferenc pápát a déli Úrangyala imádságon.

Az eseménydús hét után kissé fáradtan, de tele élményekkel tértem haza. Mindig megérint és inspirál az emberek egymás iránt tanúsított – még a nyelvi akadályokon is túlmenő – nyitottsága, őszintesége, kedvessége, valamint Szent Kamill karizmájához és az egy-máshoz való elkötelezettség.”

A Nemzetközi Katolikus Bizottság a Cigányokért (CCIT) éves találkozója

2023. április 21-23. között Prágában zajlott a szervezet éves találkozója, amelyen húsz országból százharminc-heten vettek részt. A konferencia motója az idén „A válság és a kiszolgáltatottság, mint a változás forrása” volt.

A Comité Catholique International pour les Tsiganes, magyarul Nemzetközi Katolikus Bizottság a Cigányokért olyan nemzetközi összefogás, amely önmagát egy „baráti és szabad légkörben működő szervezatként” határozza meg. Nem törekszik nagyságra, sem számban, sem egyházi jelentősége érdekében, de szervesen az Egyház szolgálatában működik. Igyekszik megőrizni sajátos küldetését a cigányság és mindazok iránti elköteleződésben, akik a társadalom peremén élnek. A szervezetnek nincs semmilyen tulajdona. A CCIT tagjai a másokkal való együttműködésre számítanak, mások jóakarátának és befogadásának függvényeként élik meg céljukat, egységüket. Meggyőződésük, hogy egy Atyának vagyunk gyermekei, ezért mindannyian testvérek vagyunk, cigányok és gádzsók, akik a cigányokkal együtt kívánjuk végigjárni a remény keresésének, az élet melletti döntésnek, az igazságosság hirdetésének és a bizalomnak útját.

A szokásos éves visszatekintés a közösség munkájára bőséges volt. Az előző tisztséget 10 éven át Claude Dumas töltötte be, helyébe most az olasz Cristina Simonelli lépett. A konferencia légköre szeretetteljes és barátságos volt, az előadások pedig a valóságot keményen tükrözők és szókimondóak. Különösen Fabrizio Mandreoli, börtönpasztorációban munkálkodó fiatalember mutatott fel új szempontokat, és Marian Drahos atya beszélt nyíltan arról, hogy a mai fiatalok számára Egyházunk nem elég vonzó.

Kiscsoportokban, előre megadott szempontok mentén, irányítottan zajlott a beszélgetés az előadások témájáról. Érdekes gondolat, sőt, önvizsgálat tárgya volt: milyen válaszokat ad a roma és nem roma közösség a válsághelyzetekre, s ebből továbblépve a jelenlévők

személyesen tudnak-e épülni, közösségekben együtt keresve a válaszokat. Nagy kérdés volt, hogy amikor a válsághelyzet megoldására törekszünk, tiszteljük-e egymást eléggé?

Az előremutató beszélgetések, és a közös imádságok mellett elért egy oldottabb este is: minden ország megkínálta a többiekét saját nemzeti étellel-italával. Sokszínűség és egység egyidejűleg van jelen katolikus egyházunkban, s jó, hogy a jelenlévők ezt megtapasztalhatták.

A kongresszuson részt vett Pajerszka Katalin, aki már 15 éve dolgozik együtt a romákkal Munkács környékén. A prágai kongresszusról így fogalmazott: „A találkozó témája nagyon aktuális. Némregeen jutottunk túl a világjárvány válságán, és most az egész világ gazdasági, társadalmi válsággal küzd. A konferencia arra készítetett bennünket, hogy elgondolkodjunk a válság problémáival kapcsolatos saját álláspontunkról. Ölbetett kézzel elfogadok mindent, átengedem magam a mindent elsöprő nyugtalanságnak, kilátástalanságnak, vagy van bátorságom a válságra úgy tekinteni, mint az életem változásának forrására. Minden CCIT találkozó nagyon barátságos légkörben zajlik. Bár Európában minden országnak megvannak a sajátosságai, a közös beszélgetések köl-

csönösen gazdagítanak és bátorítanak. Például Olaszországban, Franciaországban, Belgiumban és Hollandiában a romák többségében még mindig nomád életet élnek. Az őket szolgáló és velük utazó papok és nővérek számomra az áldozatkészség, a Jézus iránti hűség és kitartó szeretet nagyszerű példái. Claude Dumas atya arra buzdított bennünket, hogy ne álljunk meg utunkon, ha tele vagyunk csalódással, szomorúsággal, kudarcokkal, hanem nyissuk meg fülünket és szívünket Jézus előtt, aki velünk jár, meghallgat és vezet. Jézus arra hív, hogy járjuk az utat másokkal – romákkal vagy nem romákkal, hogy segítsük egymást, hogy tanúskodjunk a feltámadás reményéről és örömről a megsebzettek, az elhagyottak, az elutasítottak között, és együtt építsünk egy testvéribb és igazságosabb világot.”

A Nemzetközi Katolikus Bizottság a Cigányokért az 1970-es évek óta működik. Támogatja a roma lelkipásztori szolgálat nemzetközi közösségének kialakulását és fejlődését. A prágai találkozón Ukrajnából jelen volt még Grigorij Drausz atya is Lvivből.

A következő CCIT kongresszust 2024 áprilisában tartják a franciaországi Lyonban.

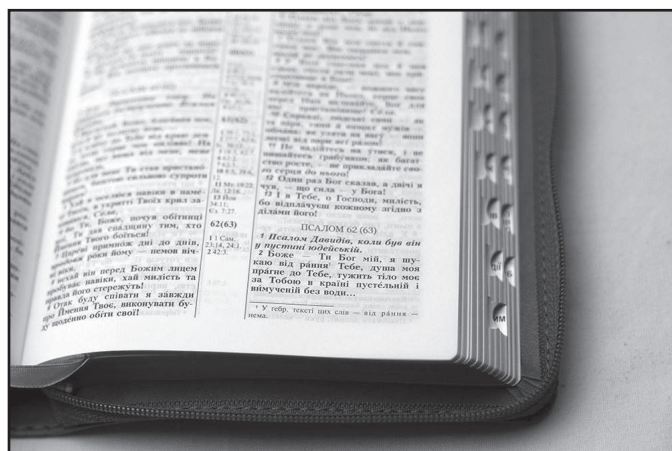
Forrás: A Miskolci Egyházmegye honlapja; személyes beszámoló

A frontvonal élete és csodái

Háborús országban élünk. Látjuk, érezzük, tapasztaljuk ennek minden negatív hatását, és tudjuk, hogy a sebek – ha összeformnak is – sokáig gyógyulnak... Nehezen igazodunk ki a számtalan – egymásnak gyakran ellentmondó – hír közepette... De Szent Pállal együtt tudjuk és hisszük, hogy „ahol azonban elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem”. (Róm 5,20) A békéért való szüntelen fáradozásunk és imádságunk mellett lelkünket felemelhetik a pozitív hírek, embertársaink élettapasztalatai. Álljon most itt néhány tanúságtétel erről a „csodáról”!

„Komoly hasi sérüléssel hoztak be egy sebesültet. Bajtársai elmondása szerint a robbanás közelében tartózkodott. Nem sok jóra számíttunk. Elhatalmasodott külső seb, lapok maradványai és egy kék borító látható a hasfalán. Az orvosok felkészülnek az azonnali műtételre. Elvégzik az ultrahang vizsgálatot, aztán... eláll a lélegzetük - a hasüregben nincsen repesz. A katona övtáskát viselt a golyóálló mellény alatt. Óvatosan kiemeljük, ami benne van - egy félbevágott Újszövetségi Szentírás. Ez mentette meg az életét megállítva a halálos szilánkot. Isten és a Szentírás megmentette őt.” (Korcsinszka önkéntes facebook oldaláról)

„Elsőéves újságíró hallgató vagyok. Amikor szülőföldemen kitört a háború még iskolába jártam és az utolsó évetem, az érettségi évetem töltöttem. Éppen készültem a vizsgákra, aggódtam és imádkoztam, hogy jobban megértsem, mit is szeretnék a jövőben tanulni az egyetemen. Most is imádkozom, de most azért, hogy a háború véget érjen, és az édesanyám, aki – sokezer katonatársával együtt – a fronton van, minél hamarabb visszatérjen. Továbbra is aggódok, de most a házamért és a családomért, de kitartok, mert tudom, hogy Istennel vagyok, és Ő velem, velünk van. Részt veszek a liturgiákon, melyek erőt, hitet, kitartást adnak. És ez segít, sokat segít. Hálát adok azért, hogy anyukám él, és a barátom apukája is él, bár ő fogolyként. Hiszem, hogy a hitünk és az imáink megvédnek minket és a családjunkat az ellenséges bombázástól. El sem tudnám képzelni, hogyan lennék képes kibírni erkölcsileg és fizikailag a háború időszakát Isten nélkül. Boldog vagyok, hogy van lehetőségem templomba járni, még akkor is, ha a legtöbb embernek keleten, ahol pokoli harcok folynak, nincs rá lehetősége, beleértve az édesanyámat is. De hiszem, hogy Istennel minden akadályt legyőzhetünk!”¹ (Marina)

„Szeretném megosztani, mit jelent nekem háborúban élni akkor, amikor egy agresszor igazságtalanul betette a lábát ukrán földre, és fájdalmat, szenvedést, halált, pusztulást hozott. Ezrek, fiatalok, férfiak és nők minden korosztályból neki-lendültek, hogy megvédjék a méltóságukat, a jogukat, a személyüket és mindazt, ami kedves volt számukra: a családot, a nyelvet, a vallást, a kultúrát. Ez az én családomat is érintette. A férjem bevonult, hogy megvédje az országot, és még mindig a hadseregben van az ország déli részén. Kétségtelenül nagy kockázat ez, de ugyanakkor „szent” is, mert úgy gondolom, kötelességünk megvédeni hazánkat. Mivel már egy jó ideje egyedül vagyok, gyakran elgondolkodom azon, hogy vajon helyesen cselekedett-e? Vannak pillanatok, amikor nehéz felülkerekedni ezeken a gondolatokon, olyankor imádkozni kezdek, hogy mindent Isten kezébe helyezzek. Ilyenkor érzem, hogy Isten velünk van, és a férjem, az összes testvére és minden katona Isten kezében van. Hiszem, hogy Isten ereje lesz Ukrajna győzelme.”² (Irina)

„A háború okozta megpróbáltatásokat próbáljuk az Úr elé tárni, hogy Ő borítsa be azokat szerető jelenlétével. Mindannyian érezhetjük jelenlétét különösen az irgalmasság cselekedeteinek végzésével. Plébániai közösségünk másfél-kéthetente rendszeresen ennivalót készít a frontvonalon küzdőknek. Az egyik kávézó tulajdonosa megengedte, hogy este ott főzzünk. Így olyankor egész éjszaka talpon vagyunk, mert nagy mennyiségű élelmiszert készítünk. Igyekszünk házas ételeket főzni, ezzel is kifejezve szeretetünket és támogatásunkat. Tíz órát dolgozni egyfolytában éjszaka nem könnyű, még azoknak sem, akik fiatalok és egészségesek. A legtöbben közülünk már tisztes korban vagyunk, de soha nem haltunk egyetlen panaszt sem. Ha valaki elfárad, felajánljuk, hogy üljön le és pihenjen. Időnként viccelődünk, nevetünk. Az egység, a támogatás és a szeretet légköre uralkodik közöttünk, úgy érezzük, mintha egyetlen család lennénk. Hippói Szent Ágoston szavai jutnak ilyenkor eszembe, aki azt mondta: nem a lábunkkal haladunk Isten felé, hanem a szeretettel.”³ (Rimma)

^{1,2,3} A Fokolare lelkeség követőinek nemzetközi találkozó-ján elhangzott tanúságtételek

Az irgalom nyitja meg a szívünket, és az tesz Istenhez hasonlóvá

Mikola Bjelicsev MIC (Congregatio Clericorum Regularium Marianorum, mariánusok) Az Ige közöttünk lakozék című ukrán folyóirat főszerkesztőjének írását olvashatjuk Hidász Ferenc OFM fordításában.

A Szentlélek kiadásának ünnepével összefüggésben számunkra Ukrajnában egyre élesebben vetődik fel a földünkre tört gonosszal való szembesülés kérdése, a rosszat cselekvő irányában történő megbocsátás problémája. Miért olyan fontos ez?

Először is, maga Isten hív erre bennünket. Az irgalom nyitja meg a szívünket, és az tesz Istenhez hasonlóvá. Ha nincs megbocsátás a szívünkben, nem tudunk megnyílni Jézus Krisztus Lelke előtt, pedig Jézus még a keresztre feszítőiért is

imádkozott a Golgotán. Egyszerűen nem leszünk képesek új életet kezdeni.

Másodszor megfertőzött minket a háború, s mindaz, ami azt kíséri: a fájdalom, a harag és a gyűlölet. Mostanában rengeteg őrült felhívást lehet hallani, mint például: „Nem felejtünk és nem bocsátunk meg!” – vagy még ennél is rosszabbat. Megmagyarázom, miért nevezem ezeket őrült felhívásoknak. De nem vallási érveket sorolok fel, csak logikai érveket.

Először is, soha nem fogjuk tudni elfelejteni azt a traumát és fájdalmat, amit a háború okozott. Már most megfosztanak bennünket a lelki egyensúlytól, a békétől, az alvástól, s a betegségek súlyosbodását idézik elő; tönkre teszik kapcsolatainkat és torzítják valóságér-

zetünket. Ezek a mi sebeink. Még ha be is gyógyulnak, akkor is fájni fognak. Továbbá tegyük fel magunknak a kérdést: mi lesz, ha állandóan emlékezünk arra a traumás élményre, hogy szeretteink meghaltak, erőszakot követtek el rajtuk, megcsönkítették vagy lebombázták őket? Az egyszerű és logikus válasz: a sebek mélyülni, vérezni fognak. Talán elgennyesednek. Vajon ez jobbá vagy egészségesebbé tesz bennünket?

Az egyházatyák korának egyik teológusa idéz egy kutyával kapcsolatos példát: a kutya megnyalja a fűrészt; elvágja a nyelvét, majd saját vérét nyalogatja, és megrészesgöl a vértől. Nemde szörnyű kép ez? Ezért ezek a – manapság sajnos népszerű – „nem felejtünk, és nem bocsátunk meg” őrült felhívások károsak és nagyon veszélyesek. Elvehetik sok ember békéjét és nyugalma, a néptől pedig normális jövőjét. S ekkor az oroszok fogságába esünk, és agressziójuk áldozatai leszünk, még ha meg is nyerjük a háborút!

Természetesen a megbocsátás nem azt jelenti, hogy következmények nélkül megúszhatják azok, akik gonoszat cselekedtek. El kell érniük a háborús bűnösök megbüntetését; ezt a közjó érdekében kell elérni. Ezek az emberek érezzék tetteik következményeit, és bánják meg, hogy ez a borzalom meg ne ismétlődjék. De nem azért, hogy a fájdalom és a bosszú éltesse minket.

És végül a legfontosabb feladat: Isten országának terjesztése hazánk szebb jövője érdekében. Erőnket és figyelmünket erre kell fordítanunk. Ezért a jövő érdekében hallgassuk és teljesítsük az Úr imájának szavait: Miatyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Minden napi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

Forrás: CREDO

Kéz a kézben – Idős és fiatal nemzedék

Július 23-án van a nagyszülők és idősek világnapja. Az Egyház minden évben július negyedik vasárnapján tartja a világnapot, közel Jézus nagyszülei, Szent Joachim és Szent Anna ünnepéhez. Ferenc pápa 2021-ben hívta életre ezt a napot, mert véleménye szerint a nagyszülőket gyakran elfelejtik, mégis „összeszekítő kapcsot jelentenek a nemzedékek között, átadják a fiataloknak az élettapasztalatot és a hitet.”

Ferenc pápa az idei év témájául Lukács evangéliumának egy idézetét választotta: „Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad” (Lk 1,50). Ez kifejezi a kapcsolatot a 2023. augusztus 1-6. között megrendezésre kerülő Ifjúsági Világtalálkozóval, amelyre Lisszabonban, Portugáliában kerül sor. Az Ifjúsági Világtalálkozó témája, „Mária felkelt és sietve elindult” (vö. Lk 1,39) megmutatja nekünk azt a fiatal Máriát, aki elindul, hogy felkeresse idős unokatestvérét, Erzsébetet, és aki hangosan hirdeti a Magnificatban a fiatalok és idősek közötti szövetség erejét. A Nagyszülők és idősek 3. világnapja alkalmából Ferenc pápa szentmisét mutat be a Szent Péter-bazilikában, és arra hívja a plébániákat, az egyházmegyéket, az egyházi társulatokat és közösségeket a világ minden táján, hogy saját környezetükben ünnepeljék meg ezt a napot.

panamai Panama Cityben 2019-ben. A 38. Ifjúsági Világtalálkozót eredetileg 2022-ben tartották volna a portugál fővárosban, de a Covid-járvány okozta egészségügyi veszélyhelyzet miatt elhalasztották.

Az ifjúsági világtalálkozók szimbólumai a kereszt és az ikon. Az ifjúsági világtalálkozók keresztje 380 cm magas, 175 cm széles, súlya 31 kg. Két szál deszkából áll, amelyeket a Megváltás Szentévének zárásakor rögzítettek egymáshoz. Egykor „szentévi keresztnek” nevezték. További nevei: „jubilumi kereszt”, „az ifjúsági világtalálkozók keresztje”, „zarándokkereszt” vagy egyszerűen „ifjúsági kereszt”. Jézus Krisztus üzenetét hordozza, megváltásunk jele. Ezt az egyszerű fakeresztet II. János Pál pápa 1984-ben, az első ifjúsági világtalálkozó alkalmával ajándékozta a fiataloknak. A kereszt bejárta mind az öt földrészt, kifejezve az Egyház egyetemeségének tapasztalatát. Járt nyomornegyedekben, börtönökben, sétálóutcákon. Egy évvel a nemzetközi találkozó előtt a keresztet a fogadó ország fiataljaira bízák. „A zarándokkereszt egyik szárazföldről a másikra zarándokol, és a fiatalok mindenhol összejúlnak, hogy együtt mondják ki: Jézus Krisztus és az ő üzenete mindenki számára ugyanaz. Őbenne nincsenek megoszlások, a népekre jellemző versengés vagy szociális diszkrimináció. Mindannyian testvérek vagyunk Isten egyetlen családjában.” (II. János Pál pápa a manilai IVT-n)

Az ifjúsági világtalálkozók ikonja a kereszttel együtt zarándokol országról országra. A Mária-ikon Ferenc pápa által is nagyon kedvelt eredetije Rómában, a Santa Maria Maggiore-bazilikában található. Az ikont a hagyomány szerint Lukács evangélista festette és Szent Ilona császárnő vitte magával Rómába a Szentföldről. A Máriát karján a gyermek Jézussal ábrázoló Salus Populi Romani-ikont (a név jelentése: Róma népének megszabadulása) Nagy Szent Gergely pápa kora óta tisztelik a rómaiak. A hagyomány szerint ugyanis miután körbehordozták a városban, megszűnt a pusztító pestisjárvány és a város megmenekült. Ferenc pápa apostoli útjait ez előtt a kegykép előtt kezdi, és hazaérkezésekor ide tér vissza hálát adni.

AZ IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓK TÖRTÉNETE

Az ifjúsági világtalálkozó a Katolikus Egyház által szervezett nemzetközi esemény, amelyre a világ minden tájáról érkeznek a fiatalok. A két, illetve háromévente megrendezett program középpontjában a Szentatyával való találkozás áll. Az ifjúsági világtalálkozók története 1984 virágvasárnapjáig nyúlik vissza, amikor II. János Pál pápa Rómába hívta a fiatalokat, hogy együtt ünnepeljék a megváltás évének lezárását. A világtalálkozó során következő helyszínét a Szentatya mindig a záró szentmisében hirdeti ki. Általában egy távoli földrész nagyvárosát mindig egy európai helyszín követi.

Lisszabon ad otthont a negyedik Ifjúsági Világtalálkozónak, amelyet Ferenc pápa vezet, miután részt vett korábban 2013-ban a braziliai Rio de Janeiróban tartott Ifjúsági Világtalálkozón; Krakkóban, Lengyelországban 2016-ban; és a

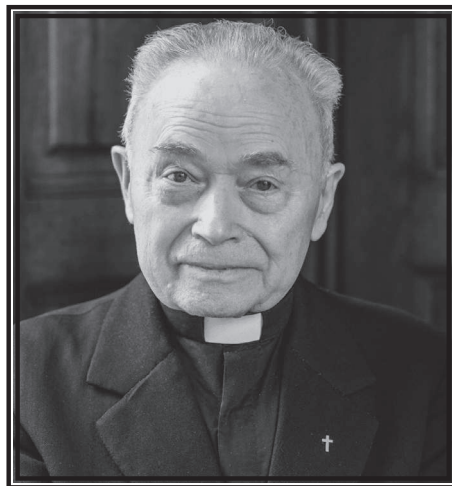

Emlékezés Bohán Béla atyára

2023. május 20-án, szombaton, hosszú, türelemmel és alázattal viselt betegség után, életének 87. évében, elhunyt Bohán Béla jezsuita szerzetes pap. Béla atyát mindenki ismeri Kárpátalján, hiszen 1989-ben ő volt az öt szerzetes egyike, akik misszióba érkeztek Kárpátaljára. Elsőként Rahón, majd 1991–2001 között Ungváron, 2001–2011 között pedig Beregszászon volt plébános. Onnan tért vissza 2011-ben Magyarországra, és haláláig Szegeden szolgált a Szent József jezsuita templom segédlelkészeként.

A Jézus Társaságába 68 éve, az illegalitásban lépett be, de sokáig nem működhetett papként. Rendtársai szerény, jóságos, imádságos emberként ismerték és tisztelték. Bohán Béla 1936. január 3-án született Nyírcsaholyban. Tizennyolc évesen papnak jelentkezett,

és 1954–59 között Budapesten, a Központi Szemináriumban tanult. Ez idő

alatt, miután a kommunista államhatalom betiltotta a szerzetesrendek működését, 1955-ben, az illegalitásban lépett be a Jézus Társaságába. A

szemináriumból politikai okok miatt elbocsátották, ezért hiányzó vizsgáit magánúton tette le. Zadravecz István püspök Budapesten, a Kassai téri Szentlélek-templomban szentelte pappá 1960-ban. Mivel sehol nem alkalmazhatták lelkipásztori munkakörben, egy évtizedes kántori szolgálat következett, míg végül 1971-ben az egri egyházmegyében, Mádon kapott kápláni megbízatást. 1972-től Sárospatakon, 1973-tól Sátoraljaújhelyen, 1976-tól pedig Nyíregyházán volt káplán. Az első plébánosi kinevezést 1979-ben kapta Nyírbogdányba. 1981-ben Nyírszőlőre került plébánosnak, majd 1987-ben Maklárra. 1989-ben innen ment a kárpátaljai misszióba.

Forrás és fotó: Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya

Interjúrészlet Béla atyával

– Miért lett szerzetes épp azokban az időkben, amikor az állam ellehetetlenítette a közösségek működését?

– Édesanyám olvasta Kaszap István lapját, édesapám járatta a Magyar Kultúrát, emlegette Bangha Béla nevét. A Szív újság heti olvasmányunk volt. 1945–47 között aztán jezsuita missziót szerveztek a községünkbe – én is ministrálhattam a hozzánk érkező atyának –, majd 1949-ben az újságok felvételt hirdettek a papnevelő intézetekbe. Egyes helyekre már általános iskolások is mehettek, ezek között volt az egri kisszeminárium is, ahová felvételt nyertem. A rendeket 1950-ben oszlatták fel, ám mi ezt nem tudtuk, úgy hittük, hogy elvették a házakat, de a szerzetességet nem szüntették meg.

– Hogyan lett végül jezsuita?

– Egyre nagyobb rokonszenvet éreztem a rend iránt: két jezsuita tanár volt a teológián, és hallottuk, hogy jezsuitának készülő növendékek is vannak. Az 1950-es tanév végén a kisszemináriumokat megszüntették, mi Egerből húszan Kecskemétre kerültünk a piarista gimnáziumba, itt érettségiztem 1954-ben. Időközben aztán jelentkeztem a jezsuitákhoz. Érettségi után az egyik lehetőség az volt, hogy Budapestre megyek egyetemre, és akkor megkezdhetem a noviciátust. A másik, hogy a szemináriumba jelentkezem. Végül az egri érsek Budapestre küldött a Központi Papnevelő Intézetbe, ott kezdtem meg tanulmányaimat, a jezsuitáknál pedig jelöltféle voltam. 1955 augusztusában a jezsuita vezetőséget letartóztatták, ezért csak október 1-jén léphettem be. 1959-ben az-

tán politikai okokból elbocsátottak a szemináriumból. Ekkor kántori állást vállaltam, majd 1960-ban, zárt ajtók mögött szentelt pappá Budapesten, a Kassai téri Szentlélek templomban Zadravecz István püspök.

Utána egy évtizedes kántori szolgálat következett, mivel sehol sem alkalmaztak lekipásztorként. 1971-ben végül az Egri Egyházmegyében kaptam kápláni megbízatást, az első plébánosi kinevezést pedig 1979-ben Nyírbogdányba.

– A hazai és a külföldi jezsuiták hogyan tartották a kapcsolatot?

– Végig voltak személyes kapcsolataink. Salgótarjánban az egyik körzet körorvosa jezsuita volt, Kardos páter, ő reggelente jött misézni a templomba. A másik templomban is jezsuita volt a sekrestyés, vele is gyakran találkoztunk. 1956 után Kollár Ferenc volt a provinciális, aki évente végiglátogatta a rendtagokat. Sokat írt, levélben tartotta velünk, vala-

mint az '56-ban külföldre távozottakkal a kapcsolatot. Nagy Ferencet és Szabó Ferencet korábban ismertem, könyvet kértem tőlük vagy apostoli áldást. 1980-ban jártam először Rómában, később Kanadában és Münchenben is részt vettem jezsuita találkozókön.

– Amikor lehetőség volt a rend magyarországi újjászervezésére, sok külföldi magyar jezsuita hazajött. Béla atya más irányt választott, elment Kárpátaljára misszióba. Mi ennek az oka?

– 1968-ban két Kárpátalján működő pappal találkoztam Budapesten, majd 1975-ben és 1976-ban turistaként ellátogattam Ungvárra, és láttam, hogy Kárpátalján nagy szükség lenne papi

segítségre. Seregély István egri érsek segítségével első nyilvános misémre 1988 novemberében kerülhetett sor Munkácsra. Ezután Kárpátaljáról további papi segítséget kértek. Akkoriban Paskai László bíboros hatnapos kárpátaljai látogatását segítettém előkészíteni, és magam is jelentkeztem misszióba. 1989. október 15-én kerültem Rahóra. A munkámat Pro Urbe-díjjal köszönték meg, amit Beregszászon kaptam, 2012-ben. 2011 óta pedig a szegedi Szent József jezsuita templom kísérető lelkésze vagyok.

Forrás: Jezsuita.hu, 2020. szeptember 05.,
Tornya Erika RSCJ interjúja (részlet)

Bohán Béla atya temetésén

Kárpátaljai és szegedi hívek, jezsuita és egyházmegyes paptársak, a család és barátok jelenlétében tartották meg az életének 87. évében, 2023. május 20-án elhunyt Bohán Béla jezsuita temetését a budapesti Jézus Szíve Jezsuita Templomban.

A szentmise főcelebránsa Koronkai Zoltán SJ, a rendtartomány sociusa, vagyis a provinciális segítője volt, a temetési szertartást pedig Majnek Antal nyugalmazott munkácsi püspök végezte. „Örödmagunkkal mentünk 1989-ben az akkori Szovjetunióba, és Béla atya a legnehezebb vidéket, a Tisza-forrás felé, a rahói járásban lévő Kőrösmezőt vállalta, ahol rengeteg munkája volt, s mi, akik ott akkoriban kezdtünk, tudjuk, hogy a legfontosabb megvolt. Az emberek hite, buzgóssága és a nagy vágya az Úr Jézus után, a papok után, a szentmise

után, a szentségek után óriási volt. És ez feledtette vele is a munkát és annak sok fáradságát” – elevenítette fel a közös múltat Majnek Antal a szentmise végén.

„Lássuk magunk előtt őt, kedves testvérek. Lássuk azt a személyt, aki a kommunizmus túlélője. Én úgy tartottam Béla atyát számon, hogy az országban ma-

radt jezsuiták közül ő volt az utolsó, aki eltávozott tőlünk. Aki átvészelte a kommunizmust. Még Ukrajnában is, miután itt megvolt a rendszerváltás, és vége lett a kommunizmusnak, azt is mondhatjuk, hogy még Ukrajnában, Kárpátalján is üldözte a kommunizmust Bohán Béla atya. Mert akkor még ott az volt, amikor kiment. Nem hagyta békén addig, ameddig teljesen vége lett” – fogalmazott a temetési misén mondott szentbeszédében Tőkés György SJ.

„Lássuk mindezt mennyei fényben, kedves testvérek, lássuk azt, hogyan állt ellen azoknak, akik be akarták szervezni. Erről sokat mesélt. Hogyan állt ellen a tanácselnököknek, és így tovább. Az életrajza mellé, kedves testvérek, képzeljétek el mindezt. Lássátok ezt a személyt, megkoronázva mindezt mennyei fényvel. Aranyfényben lássátok az ő makacsságát, a csendes kérlel-

hetetlenségét. Az ellenállást minden egyházellenességgel. Ahogyan nem enged a szervezőknek, a tanácselnököknek, és lássuk a makacs misszionáriust a hidegben, akár Kárpátalján” –

folytatta a rendtárs, miután az elhunyt által írt hivatástörténet ismertetésével felidézte Bohán Béla életének főbb állomásait.

Béla atya tiszteletére emlékkönyvet nyitottak, és a kárpátaljai Szent Mihály Gyermekotthon, valamint a nagycsaládok helyi egyesülete javára adománygyűjtést hirdettek meg. A virtuális emlékkönyvet a jezsuita.hu oldalon lehet megtalálni. Ide várják azokat az emlényeket, amelyeket barátai, rokonai, hívei őriznek az életéről. A kárpátaljai gyerekek és családok támogatására is a honlapon nyílik lehetőség.

A magyar jezsuiták a korábbi évtizedekben több rendtag révén is jelen voltak Kárpátalján. Bohán Béla SJ 1989-ben érkezett Rahóra; először itt, majd Ungváron, végül Beregszászon volt plébános. A 90-es évek közepén Puss Sándor SJ került ide, később Molnár Miklós SJ több mint húsz év kanadai tartózkodás után Ráton, illetve környékén teljesített szolgálatot és szervezte a közösségi életet. Ebben az időszakban kezdődött el Majnek Antal munkácsi római katolikus püspök kezdeményezésére Rát közösségben a Szent Mihály Gyermekotthon kialakítása. A ma már rehabilitációs központként is tevékenykedő intézménybe egész Kárpátaljáról érkeznek segítségre és kezelésre szoruló gyerekek részben állami árvaházakból, részben a gyereknevelésre képtelenné vagy alkalmatlanná vált családokból. A nevelőszülők keresztény házaspárok, akik saját családjukat állították a családtalanná vált gyermekek szolgálatába. Jelenleg négy pár összesen 25 gyermeket nevel.

Forrás: jezsuita.hu

Rövidhírek

Boldog Ceferino, a boldoggá avatott cigány nemzetiségű vértanú ünnepén, május 4-én **cigánytalálkozót** szerveztek a koncházai imaházban, amelyen hat kárpátaljai tábor hívei vettek részt. Az ünnepi szentmisét Majnek Antal püspök atya mutatta be a mintegy 150 résztvevőnek. A szentmise után közös agapé volt, amit táncbemutatók követtek. Ceferino az első olyan cigány, akit a katolikus egyház boldoggá avatott. Szimpatikus, nagylelkű ember volt, akit már életében a cigányok polgármesterének, a cigányok védőszentjének neveztek.

Május 22-én, Szent Rita napján több egyházközségben sor került az özvegyek megáldására.

Május, június sok helyen az **elsőáldozások és a bérálkozások időszaka**. Egyházmegyéinkben is több plébánián részesültek a gyerekek és a fiatalok, valamint felnőttek is a szentségek kegyelmében.

Beregszászban öten járultak először szentáldozáshoz május 21-én a Beregszászi Szent Kereszt felmagasztalása templomban. Az elsőáldozás minden alkalommal nagy

örömnöpp a közösség számára, hiszen a gyermekek egy év felkészülés után önállóan és őszintén megvallják hitüket az egybegyűlt hívek előtt, és ígéretet tesznek arra, hogy az egyház tanítása szerint igyekeznek élni, rendszeresen gyónnak, áldoznak, szentmisére járnak, a rosszat kerülnek, a jót pedig keresik. Az ünnepélyes szentmisén a tiszta szívüket jelképező fehér öltözetben, virággal a kezükben vonultak az oltárhoz.

Turjaremetén és Szerednyén május 21-én részesültek az elsőáldozás szentségében a kis „angyalok”, június 4-én pedig **Szolyván. Munkácson**, a Szent Márton Székesegyházban **június 18-án huszonegy, 25-én pedig tizenegy gyermek** járult először szentáldozáshoz.

Március 26-án a vasárnapi szentmisében a Munkácsi Egyházmegye történelmében először ennek a 11 elsőáldozásra készülő hittanos gyermeknek a bemutatására került sor. A gyerekek izgatottan készültek erre az alkalomra, Jézusnak írt leveleikben kérték az Úr áldását a felkészüléshez, megírt leveleiket az oltárra helyezve ajánlották fel ígéreteiket az Úrnak. **Dolhán** június 4-én tartották meg az elsőáldozást. **Ungváron, Bulcsún és Korláthelmecen** szintén június 18-án volt az elsőáldozás.

Várkulcsán, május 14-én, Jézus, a Jó Pásztor templomban a plébánia 23 éves fennállása óta először került sor a bérálás szentségének kiszolgáltatására. Hét fiatal – mint a Szentlélek hét ajándékának szimbóluma – részesült a szentségben. **Munkácson**, a Székesegyházban **május 28-án**, egyéves felkészülés után 18-an részesültek a szentségben és 12-en áldásban, azok, akik más felekezeti szertartás szerint már korábban megkapták a bérálás szentségét. **Visken, június 4-én**,

Szentháromság vasárnapján tíz fiatal részesült a bérmálás szentségében. **Huszt**on pedig **június 18-án** szolgáltatta ki Lucsok Péter Miklós OP püspök a bérmálás szentségét.

A **templombúcsú** is mindig nagy ünnep egy-egy plébániai közösség életében. **Szent György** ünnepéhez legközelebb eső hétvégén, április 22-én és 23-án tartották Ungváron a búcsú miséket, amelyeknek meghívott előadói Pogány István atya (a magyar nyelvű misén) és Zsarkovszkij Péter atya (az ukrán és szlovák ajkú híveknek tartott misén) voltak, Turjaremetén pedig Petenko Miron atya vezette az ünnepi szentmisét. Radváncon, az **Isteni Irgalmasság** kápolna búcsút április 16-án tartották, amelynek vendég szónoka Béres István állandó diakónus volt. Az ungvári Szent György templom kápolnájának búcsújára a **Fatimai Boldogságos Szűz Mária** ünnepén került sor. **Jézus, a Jó Pásztor** ünnepén Várkulcsa közössége tartotta meg búcsúnapját. Lucsok Miklós püspök vezetésével **Boldog Scheffler János** templombúcsút ünnepeltek Beregdédában május 20-án.

Pünkösdkor, a Szentlélek eljövételének ünnepén a Dolha és a Bulcsú közösségei ünnepeltek. Június 16-án **Jézus Szíve** búcsút tartottak Várpalánkán, melynek Weinrauch Márió atya volt a szónoka, valamint a benei Jézus Szentséges Szíve

templomban. Június 24-én, **Keresztelő Szent János** napján a nagymuzsalyi hívek tarthatták meg templombúcsújukat. **Szent László** napján, június 27-én a nagybakosi templom búcsújára került sor. Az egyházközség ezen a napon dupla ünnepet ültetett, hiszen plébánosuk, **Jaczkó József atya** ezen a napon mutatta be **ezüstmiséjét**.

A **majálisok és jünialisok** sem maradtak el. Több egyházközség megrendezte, kihasználva e kötetlen összejövetelek közösségépítő erejét.

Május első és második vasárnapja – **az édesanyák napja**. A gyerekek nagy szeretettel köszöntötték az édesanyákat minden egyházközségben.

A lelki élet megújítását, elmélyítését szolgáló **képzések, zárándoklatok, lelkigyakorlatok** sem hiányoztak az elmúlt időszakból. Április 18-19-én az Ungvári Római Katolikus Plébánián 15-en vettek részt **közbenjáró imaképzésen**. A **csíksomlyói búcsúba** 100 helyet kapott Kárpátalja a zárándokvonatra. Május 4-től 7-ig **gyógyító lelkigyakorlatot** tartottak Nagyszőlősen. Május 15-én kicsiny, de családias létszámú **zárándokcsapat** járt **Lengyelországban**, hogy az irgalmasság évében az irgalmas Istent kérve imádkozzanak egyházmegyénkért, népünkért, országunkért, szereteteinkért, a békéért. Június 5-10. között Majnek Antal püspök atya vezetésével egy busznyi zárándok járt **Medjugorjében**.

2023. június 13-án, Pádai Szent Antal ünnepén ismét sor került a Szerednyéről Antalócba tartó **gyalogos zárándoklatra**.

Az idén különösen is nagy nap volt ez, mert a templom felszentelésének 30. évfordulóját is ünnepelték. Munkácsról egy lelkes csapat a két lábat két kerékre cserélte fel.

Ministránsavatást tartottak a Munkácsi Székesegyházban Pünkösdvasárnap. Három új kis ministráns most már „hivatalosan” is felvételt nyert az oltár körül szolgálók közé. Soltész Márk seminarista készítette fel őket.

Június első napjaiban lezárult az idei tanév. Katolikus intézményeinkben is megtartották a tanévzáró ünnepségeket és a Te Deum hálaadó szentmiséket. Elballagtak Munkácson a Szent István Katolikus Líceum végzős diákjai is.

A kárpátaljai ministráns találkozót és focikupát, a **MITAKU**-t az idén június 27-30. között Karácsfalván, a görögkatolikus líceumban tartották meg. A programban szerepelt szentmise, gyónási lehetőség, közös imádságok, vetélkedők, fürdőzés, fagyizás, ismerkedési lehetőség a más plébániáról jövő ministránsokkal, és természetesen focizás!

A nyári hónapokban több egyházközség megszervezi a **hittanosok táborait** „napközis” vagy „ott alvós” formában. Hittantáborot segítő, nyári **vakációs bibliahétre** szóló témabemutatót rendeztek május 20-án a hitoktatók és animátorok részére Munkácson, a Szent István Líceumban. Az idén az előkészítő munkacsoport Magyarországról jött el Kárpátaljára, és nagy szeretettel, odaadással, kreativitással adták át a résztvevőknek az utolsó részletig pontosan kidolgozott témát, ami a „Kaptár-ruhatár, avagy: Hölgyeim és Uraim” címet kapta.

A Magyar Karitás szervezésében elindultak a **Karitás táborok**, ahova áttelepült menekült gyerekeket is örömmel fogadtak. A Katolikus Karitász menekültprogramját az „amerikai karitás”, a Catholic Relief Services (CRS) is támogatja. A nyelvi nehézségek ellenére nagyon barátságosak egymás-

sal, a közös programokon mindenki részt vesz. Sok fájdalmas tapasztalat van mögöttük, de néhány nap alatt összerázódtak, barátságok születtek. A magyarok Kárpátaljáról, az ukránok Donyeck, Mikolajiv, Kijev, Harkiv, Dnyipropetrovcsk térségéből érkeztek. Sokan hordoznak fájdalmas történeteket, de ezekről nem kérdezik a táborozókat, hanem próbálnak olyan környezetet teremteni, ahol igazán gyerekek lehetnek, önfeláldozóan játszhattak.

Balatonakaliban, a „Vár a nyár!” elnevezésű program keretében 500 gyermek táborozik idén nyáron, köztük a magyarországi településeken élő gyerekek mellett olyanok is, akik Kárpátaljáról, Ukrajnából jöttek. Júniusban 22 gyerek volt Kőrösmezőről. Kolesznyikova Mária tanítónő kísérte el a kőrösmezői gyerekeket. Marika így írt a táborról: „Pihenés, Magyarország megismerése, játék és ismerkedés volt a célja annak a meghívásnak, melyet a Katolikus Karitász igazgatójától kaptunk. Écsy Gábor atya az orvosmisszió keresztül vizsgálatokkal, gyógyászati segédeszközökkel régóta segíti a kőrösmezői Katolikus Karitászt. Már az elmúlt esztendőben is nyaralhattak a magyarul tanuló diákjaink a Balatonakali táborban. Idén sok olyan gyereket tudtunk elvinni, akik korábban soha nem jártak Balatonnál. A szervezőknek köszönhetően a gyerekek különböző programokon vehettek részt. A tábor résztvevői meglátogatták az Afrikáriumot, megtekintették a sümegi várat, ahol lovagi tornát is láthattak. Felejthetetlen élmény volt az akadálypályákkal megtűzdelt kalandpark. A balatoni fürdés pedig élvezetes volt a gyerekek számára. A szintén szórványból érkező délvidéki nagyikindai diákokkal közösen játszottak, énekeltek.”

Szent Tarzíciusz története

Ez az igaz történet egy kislőról szól, akit Tarzíciusznak hívtak. Űgyes gyerek volt, szeretett labdázni, de ezen a napon nem ment ki játszani a fiúkkal. Szépen felöltözött a legjobb ruhájába, és édesanyjával együtt átvá-gott a város forgalmas utcáin. Egészen addig gyalogolt, mígnem már csak kö-vek és magányos sziklatömbök vették körül őket. Kevés ember járt errefelé. Kisvártatva megálltak egy nagy szikla előtt. Anyja lehajolt egy kis kőért, ami-vel megkopogtatta a sziklát, majd hal-kan, de érthetően kimondta a jelszót: „Jézus Krisztus”. Erre a szikla oldalán kis rés támadt, majd két erős ember mozgatására elgördült az egész kő. Sötét folyosók tárultak fel előttük, útjuk végén pedig egy tágas barlang fo-gadta őket. Itt már sok keresztény várta imádkozva a pap érkezését.

Miért kellett az embereknek lejönni ebbe a sötét barlangba? Miért titok-ban imádkoztak? Mert a hatalomra éhes uralkodó, a római császár megtil-totta. Azt akarta, hogy csak neki hó-doljanak, őt imádják.

A pap jövele után közösen megün-nepelték a szentmisét. Ezt követően az atya megjegyezte: „Holnap sok ke-resztény testvérünket oroszlánok elé vetik. Ki vinné el nekik az Úr Jézust, hogy megerősítse őket a szentáldo-zásban?” Tarzíciusz ajánlkozott a fela-datra. Szerette volna Jézust hordozni, és megígérte, hogy nagyon fog vi-gyázni rá. Az Oltáriszentséget kis tar-tóba, majd hófehér selyemzacskóba csomagolták, és a kislőrú nyakába akasztották, egyenesen a szíve fölé.

Színezd ki a rajzot, és rajzolj még le egy jelenetet Tarzíciusz életéből!

Tarzíciusz még soha nem volt ilyen bol-dog! Egy téren keresztül kellett átha-ladnia, ahol ismerős fiúk labdáztak

éppen. Hívták őt is játszani, de ezúttal nemet mondott a közös játékra. A fiúk feldühödtek, ráncigálni, taszigálni kezdték, végül kövekkel dobálták. Tar-zíciusz egész testében fájdalmat ér-zett, de Jézust mégsem hagyta cser-ben. A sok ütéstől végül egészen legyengült, lecsukta a szemét és meg-halt. Hiába bántották, nem tudták el-venni tőle Jézust, akihez még az élete árán is hűséges maradt.

Azóta Tarzíciuszt az Egyházban Szent Tarzíciusznak nevezik, és szent-ként tiszteljük őt. Vértanúsága a ha-gyomány szerint 257. augusztus 15-én történt. Szent Tarzíciusz a MINISTRÁNSOK, az akolitusok, az ELSŐÁLDÓZÓK védőszentje.

Imádság a Szűzanyához

Ó Szűz Mária
Fogadd el tőlem szívemet,
Szerény virágos kertemet.
Örömöm és bánatom virágait
Mind neked adom.

Tiéd legyen az életem,
Ha csüggedek te légy velem.
Szívből szeretlek jó Anyám,
Szűz Mária vigyázz reám.
Amen.

Szűz Mária egészen olyan, mint amilyennek Isten minket, embereket megálmodott. Példaképünk és segítségünk ő a szeretetben. Mária észrevette, ha másoknak szüksége van valamire és azonnal segített. Például akkor, amikor látta, hogy elfogyott a menyegzőn a bor. De már akkor is, amikor még csak a szíve alatt hordozta Jézust, és még csak ő tudta, mi történt vele, mit mondott neki az angyal. Amikor megtudta, hogy rokona, Erzsébet gyermeket vár, tüstént útra kelt, hogy meglátogassa és segítsen neki a házimunkában, pedig hosszú és veszélyes utazás várt rá. Tegyük mi is úgy, mint Mária! Lássuk meg, hogy a környezetünkben kinek van szüksége segítségre, és lépünk felé! Legyünk mi is figyelmesek mások iránt! Ha sikerül megtenned valamilyen szívességet, akkor színezz ki a Mária rajzon egy részt!

Különbőségkereső - Első ránézésre ugyanaz a két kép, mégis eltérőek.

Keresd meg a 15 különbözőséget a két kép között!

Gyerekszáj Levelek Istenhez

„Kedves Isten! Ha vasárnap figyelsz a templomban, megmutatom az új cipőmet.”

„Fantasztikus, hogy a csillagok mindig jó helyre kerülnek.”

„Nem gondoltam, hogy a narancssárga megy a lilával, amíg kedden nem láttam a naplementét, amit te alkottál. Klassz volt.”

„Ilyennek tervezted a zsiráfot, vagy csak véletlenül alakult így?”

„Nekem a Miatyánk a kedvencem. Egyből megírtad vagy sokat kellett törnöd a fejed? Ha én írok valamit, mindig újra kell írnom.”

„Komolyan gondoltad, hogy csak azt szabad tenni másokkal, amit magunknak is szeretnénk? Ha igen, akkor megvigasztalom a kisöcsémet.”

„Kérlek küldj nekem egy pónilovat. Eddig még sose kértem semmit. Utánanézhetsz.”

„Lefogadom, hogy nagyon nehéz neked mindenkit szeretni az egész világon. Mi csak négyen vagyunk a családban, és mégse megy.”

Hirdetések

XX. „Jubileumi” Kárpátaljai Keresztény Gitáros Tábor

Már 20 éve!!! Isten kegyelméből idén is lesz Gitáros Tábor, melyre szeretettel várnak minden 13 év fölötti fiatal. Több csoportot indítanak, ezért a tábor szervezői várják a gitározni tudó és nem tudó fiatalokat is. Gitárt mindenkinek magának kell vinnie.

Helyszín: Ungvár, Szent Gellért Kollégium

Időpont: 2023. július 17-23.

Részvételi díj: 1000 hrivnya. (Testvérek jelentkezése esetén 50% kedvezmény, illetve ha valakinek nehézséget okoz, van lehetőség egyénileg is kérni kedvezményt a szervezőktől.)

A korlátozott létszám miatt a jelentkezőket jelentkezési sorrendben fogadják. Jelentkezni július 14-ig lehet a jelentkezési lap kitöltésével és eljuttatásával Megyesi Lászlónál messengeren vagy viberen (0666529411), vagy a következő e-mail címen: sztmartonegyesulet@gmail.com.

A nyár folyamán több egyházközség megrendezi **hittan-táborait** „ottalvós” vagy „napközi” formában. Érdeklődni lehet a hitoktatóknál.

Július 6-11. között közös **családi hétvégére**, közös kikapcsolódásra, feltöltődésre van lehetőség Viharoskán, a Vad-völgy panzióban. Érdeklődni Megyesi Lászlónál lehet.

Július 11-16. között **zarándoklatot** szerveznek Ukrajna Nemzeti Kegyhelyére, Berdicsivbe.

Augusztus 3-6. között ismét sor kerül az **Alkoholista-mentő lelkigyakorlatra** Nagyszőlősen. Érdeklődni Béres István állandó diakónusnál lehet.

Augusztus 11-13. között **Emmausz-kurzust** szerveznek. Érdeklődni Fudella Attilánál lehet.

Az idén augusztus 13-19. között rendezik meg a **XXII. Kárpát-medencei Háló tábor**t. A Háló egy olyan keresztény közösség, amely a Kárpát-medence magyar ajkú keresztényeit fogja össze. Utazás busszal, a részvétel regisztrációhoz kötött. Bővebb információt Hajlik Katalin tud adni, nála lehet jelentkezni is. (Tel.: 0502794366)

Augusztus 20-29. között **Lourdes-Fatima-zarándokla-**

ton lehet részt venni. Részletes tájékoztatást Thurzó Péter atya tud adni.

Kárpátalján is működik a **Lelki Elsősegély telefonszolgálat**, ahol éjjel-nappal rendelkezésre állnak szakemberek, hogy lelki elsősegélyben részesítsenek bárkit, aki segítségre szorul magánéleti, munkahelyi, életvezetési gondok, megakadások miatt. Igénybe vehetjük saját magunk, de segíthetünk ezzel a lehetőséggel másoknak is.

Valika konyhájából

Vendégváró kifli

Hozzávalók: 70 dkg liszt, 2 tojás, 1 kis kefir, 1 dl olaj, 1 dl tej, 5 dkg élesztő, 2 evőkanál cukor, 20dkg margarin, 1 evőkanál só, kenéshez 1-2 tojás sárgája

Elkészítése: A margarint a sóval jó habosra kavargatjuk ki. Az élesztőt a cukorral és a tejjel futtassuk fel. A lisztet egy tálban a felfuttatott élesztővel, kefirrel, olajjal és a 2 tojással dolgozzuk össze. Az összeállított tésztát osszuk 4 részre, majd mindegyik részt felezzük meg, így 8 részt kapunk. Egy részt nyújtunk ki tányér nagyságúra, tegyük félre és nyújtuk ki a párját is. Kenjük meg a kikavart sós margarin negyedével. Fektessük rá az előzőleg kinyújtott lapot. Vágjuk négyfelé, majd minden negyed részt még háromfelé. Szorosan tekerjük fel a cikket és tegyük sütőpapírral bélelt tepsibe. Ha elkészültek a kiflik, kenjük meg tojássárgájával és szórjuk meg szezámmal és reszelt sajttal. Pihentessük fél órát, majd előmelegített sütőben 200 fokon kb. 25 percig süssük. Jó étvágyat!

A fuvolaművész és a király leánya

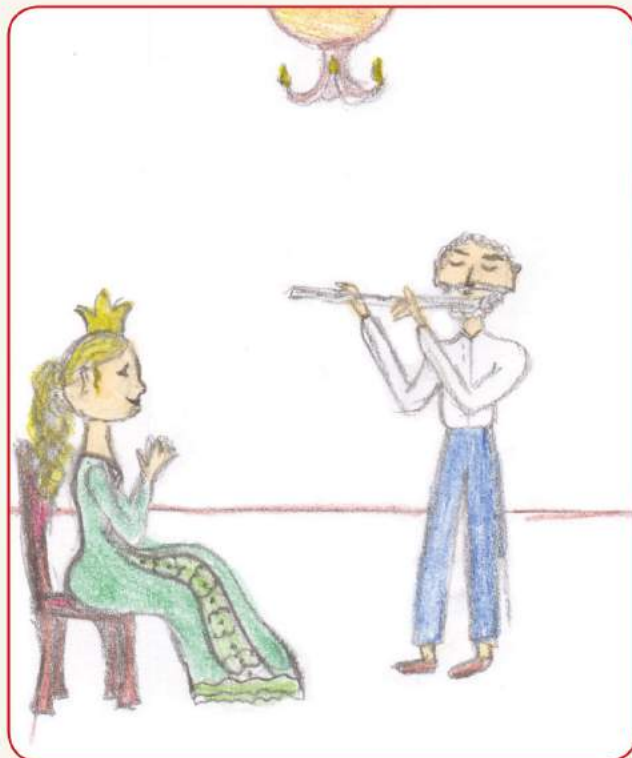
Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy messzi országban egy szomorú hercegnő. A leány napjai magányosan teltek, semmi és senki nem tudta őt kizökenteni vigasztalhatatlan közönyéből. Hiába próbálkozott édesapja, a király, nem tudta visszacsalni szeretett lánya arcára a mosolyt. Végül elhatározta, hogy egész országában közhírré teszi a szomorú tényt. Kiáltványt adatott ki, hogy keressenek valakit, aki mosolyt csal a hercegnő arcára.

Először egy ügyes zsonglőr jelentkezett, aztán egy udvaribolond. De bármennyire is jó, eredeti és viccesek voltak mutatványaik, egyiküknek sem sikerült mosolyt csalni a hercegnő arcára.

Ekkor megjelent egy öreg fuvolaművész. A király kétkedve vette szemügyre az agg idegent és azt gondolta magában: „Hogyan sikerülhetne ennek a messzi tájról érkezett idegennek, ha még leghíresebb művészeinek sem sikerült?”

A fuvolaművész nem törődött a király gyanakvó és kétkedő tekintetével. Játszani kezdett hangszerén. A lágy, mennyei dallam betöltötte a palota csendjét. A király leánya felfigyelt a fuvola hangjára. Hosszú idő óta először fordult elő, hogy valami felkeltette az érdeklődését. Lassan-lassan mosoly ült ki hamvas orcájára.

- Ez életem legboldogabb napja - kiáltott fel a király látva, hogy leánya újra virul, - rögvest lakomát rendezek, hét országra szóló lakomát!

Amióta a fuvolaművész belépett a kastélyba, a király leánya újra örömet lelte az életben.

Történt azonban, hogy egy nap, zenélés közben a fuvolaművész már nem hallotta jól hangszerének hangjait. Kétségbeesetten fuvolázott tovább, de a hangok egyre távolibbnak tűntek, mintha a kastély másik termében szóltak volna. Tovább folytatta a zenélést, de hiába: már egyáltalán nem hallotta a hangokat. Késerséggel nézett fuvolájára, aztán elhajította a sarokba és kifutott az éjszakába.

Mint egy űzött vad bolyongott föl s alá a falu sikátoraiiban, míg rá nem borult az éjszaka sűrű csöndje. Ebben a külső, de még inkább a bensőjében honoló csöndben az életéről gondolkodott, amiről úgy vélte, hogy most már értelmét veszítette. „Talán csak egy rossz álom volt!” - kiáltott fel végső kétségbe esettségében, majd visszarohant a kastélyba. Felszaladt a szobába, újra kezébe vette fuvoláját és belefűjt. Fűjt, fűjt, de egyetlen hangot sem hallott. Közben észre se vette, hogy a hercegnő odalépett hozzá, és szomorúan ránézett. Ettől a tekintettől hirtelen újra fény gyúlt a szemében. Ismét játszani kezdett hangszerén, s bár ő maga a zenéből semmit nem hallott, a dallam mégis mosolyt csalt a hercegnő arcára. Olyan muzsika akkordjai voltak, amit csak a szíve hallhatott. Attól fogva, hogy boldoggá tegyen másokat, nem hagyta abba többé a fuvolázást.

P. Andrea Panont, karmelita szerzetes meséje
Illusztrálta: Popovics Piraska és Popovics Bernadett

Szent Tarzícusz szobra Rómában, a Szent Kallixtusz katakombák területén a Nemzetközi Szalézi Intézet közelében